

T
n
n

H
p

T
n

Dịch
Hội
Cả
Kho

Bình

Đạm

Nhất

Thiên

Mục lục

Chương 1: Trọng Sinh

Chương 2: Hồ Tử

Chương 3: Chuyện Cũ

Chương 4: Thành Diệp Cô

Chương 5: Gặp Nhau

Chương 6: Chạy Trốn

Chương 7: Bóng Lưng

Chương 8: Tà Công

Chương 9: Hoang Mang

Chương 10: Men Say

THIÊN HIỆP TÌNH

Bình Đạm Nhất Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Trọng Sinh

Năm thứ năm Đại Nguyên, hoàng đế băng hà, thái tử Nguyên Khánh lên ngôi, đại xá thiên hạ.

Khi cả nước đang hân hoan thì hoàng đế Nguyên Khánh hạ lệnh cho văn võ bá quan tìm một kỳ nhân đã mất tích từ lâu, được giang hồ tán tụng là thiên hạ đệ nhất Thiên Kiếp.

Cùng lúc ấy, trong một ngôi chùa ở sơn thôn, một hòa thượng lười biếng đang ngồi trước mặt Phật tổ trong đại điện vừa ngáp vừa niệm A Di Đà Phật. Người kia nói: "Hôm nay sao lão lại hắt hơi vậy?"

Đối diện với y, lão hòa thượng dùng gậy trúc gõ lên cái đầu trọc bóng loáng của y ba cái rồi nói: "Lại không tập trung. Độ Không, người đã vào chùa được ba năm, ta cũng không mong mỗi người đắc đạo có được Phật hiệu gì đó, chỉ mong người an ổn. Vậy mà lại không ngờ người cứ luôn chạy tới am ni cô cách đây ba dặm, cả ngày lén lút nhìn ngắm nữ sắc. Tí nữa xuống Giới Luật viện nhận ba mươi gậy trúc."

Độ Không nở nụ cười xấu xa, chờ phương trượng đi rồi mới la lên: "Sư đệ mau tới đây, ta kể cho người nghe. Ngày hôm qua, ta lén lút đến am ni cô, thấy trong số các ni cô trong Am đang luyện kiếm, một người lại xinh đẹp hơn một người."

Các sư đệ nghe vậy lập tức niệm A Di Đà Phật, tuy nhiên vẫn không bỏ qua chuyện hấp dẫn này được. Các hòa thượng đứng vây quanh Độ Không nghe y kể mà nước miếng chảy liên tục, nghe đến quên cả mọi chuyện xung quanh. Vì thế bọn họ không ngờ đại sư Trí Quang quản lý Giới

Luật viện đã đến đứng sau lưng bọn họ. Nhắc đến đại sư Trí Quang, lão là sư đệ của phượng trượng, những hòa thượng khác thường gọi lão là Lột Da. Vì cái tên này mà các hòa thượng trong chùa đều rất sợ, không dám bước chân ra khỏi cửa miếu nửa bước.

Trí Quang lặng lẽ hòa vào đám người, còn Độ Không thì vẫn không hay biết gì, miệng vẫn say mê kể về sắc đẹp của các ni cô vừa gặp hôm qua, bàn luận xem ai trong số ấy là đẹp nhất.

Độ Không cầm lấy cây thước vừa đập lên tay mình vừa kể chuyện một cách sáng khoái, thanh âm vang dội đến cả người đứng ở ngoài cửa cũng nghe được. Trí Quang lặng lẽ tới rồi mở miệng nói: "Hôm nay toàn bộ bị phạt, một lát nữa tất cả đến Giới Luật viện "nhận thưởng". Còn Độ Không, người đi theo ta."

Giật cả mình, Độ Không đi theo Trí Quang ra phía sau, tuy vậy y vẫn vừa đi vừa thì thào một mình về sắc đẹp của ni cô.

Queo trái queo phải mấy vòng cuối cùng cũng đến Giới Luật viện. Nơi này vừa mới tân trang sơn sửa lại vào năm kia, bên trong thờ phụng mười tám vị La Hán, bên ngoài đặt một lư hương, bên trong cắm mấy cây nhang từ từ tỏa những làn khói phiêu lãng vào không trung rồi lượn lờ vào không gian xanh ngắt xung quanh ngôi chùa. Một cảnh sắc tựa như tiên cảnh giữa chốn nhân gian nhưng Độ Không không thèm thưởng thức, có lẽ y đã ở nơi này quá lâu nên đã thấy quen.

Mấy hòa thượng đi ra kéo Độ Không vào rồi dè xuống đất, giơ gậy trúc đánh thẳng xuống cái mông mềm mại của y. Chỉ qua chốc lát, cái mông đã nở hoa, da thịt rách ra máu chảy đầm đìa. Tuy vậy mặt y vẫn không đổi sắc, vẫn cười hì hì. Trí Quang ở một bên thấy vậy thì tức muốn hộc máu, nghiêng răng nghiêng lợi.

Trí Quang nói: "Người còn cười được? Tốt lắm, ta sẽ cho người cười thoải mái, đánh mạnh tay vào cho ta."

Sau một nén nhang, Độ Không có chút vật vã, mồ hôi ứa ra khắp người, Trí Quang đứng bên thấy vậy thì nở nụ cười xấu xa. Một lúc sau, phương trượng vô tình đi ngang qua Giới Luật viện, nghe thấy tiếng đánh người ở bên trong thì từ từ đi vào, ngài thấy Độ Không đang quỳ rạp trên đất thì nói: "Người đã biết sai chưa?"

Độ Không thấy phương trượng thì mắt sáng lên, chớp ngay cơ hội: "Phương trượng, ta biết sai rồi."

Trí Quang thấy vậy muốn cất tiếng nói thì phương trượng vung tay lên chặn lại, ngài nói: "Hôm nay tạm thời tha cho người. Sau này nếu như tái phạm sẽ phạt không nhẹ." Ngài nói xong thì thở dài một cái rồi bước về phía sau núi.

Phương trượng rời đi không lâu thì Độ Không cũng được kéo về phòng, sau đó hai tay nhanh chóng hợp lại thành một, không biết y đang tu luyện cái gì.

Y cứ giữ trạng thái như vậy nửa ngày thì mở mắt tỉnh lại, ngoài trời lúc này cũng đã mọc đầy sao. Độ Không đứng lên, nhìn ra ánh trăng ngoài cửa sổ, hôm nay đúng vào ngày rằm, vầng trăng như một chiếc mâm nhỏ treo ở trên bầu trời, rất tròn và sáng, ánh sáng dịu dàng thanh tịnh chiếu xuyên qua cửa sổ, đọng lại trên vờ vai của y.

Bỗng nhiên y nghe thấy ngoài cửa sổ có tiếng bước chân, vì đêm thanh vắng nên tiếng động rất rõ ràng. Y xoay người, nháy một phát về giường rồi ngồi đó chờ đợi. Chỉ chốc lát sau cánh cửa phòng từ từ mở ra, một vị tiểu hòa thượng bưng cơm canh vào, rồi nói: "Mời sư huynh ăn cơm."

Độ Không cười hề hề đáp: "Hôm nay Trí Quang đã làm khó các người rồi."

Tiểu hòa thượng gật gật đầu, hỏi: "Vâng. Sư huynh có căn dặn gì nữa không?"

Độ Không nhìn ra ngoài cửa sổ rồi nói: "Không, người cũng nên đi nghỉ đi." Trong vô tận những đêm ngày đã trôi qua, ta cũng chỉ có một mình, cô độc với bóng tối, ta cũng là một người đáng thương đó. Đối với người khác, trong mắt họ, Độ Không là một tên vô lại luôn vui tươi cởi mở.

Khi Độ Không chưa gặp tiểu ni cô, ít nhất y sẽ nghĩ như thế, mà vừa nhớ lại tiểu ni cô thì khóe miệng y lại lộ ra nụ cười mỉm.

Độ Không đi về phía cửa sổ nhảy qua, bóng dáng dần biến mất trong bóng đêm. Trong rừng cây không ngừng truyền đến âm thanh xào xạc, lúc này lại xuất hiện một bóng dáng lướt qua như quỷ mị. Mãi cho đến khi cái bóng đó chạy đến dưới tường mới ngừng lại.

Độ Không nhìn bức tường có kiểu dáng như bức tường của cung đình, y nhảy lên sau đó đạp ba bước lập tức tiến vào rừng cây.

Bên trong có gì mà lại làm cho y lại phá giới lần nữa, dù có phải tróc thịt nứt da cũng không màng?

Sau khi Độ Không tiến vào, y đưa mắt nhìn bốn phía, lập tức thấy một người mặc đồ trắng, dáng người tuyệt đẹp giống như một con bướm. Nàng là ai? Độ Không phát ngốc đứng nhìn hồi lâu không chớp mắt.

Nàng kia nhắc chân bước đi, tiến thẳng về phía của y. Ngay lúc hai người gặp nhau, tia lửa văng khắp nơi. Đó là cái gì, chẳng lẽ thật sự là tia lửa tình yêu? Ánh trăng rọi xuyên qua rừng cây nhưng dưới tia lửa tình yêu đang bùng cháy này thì cũng trở nên mờ nhạt.

Gió đêm lành lạnh thổi qua, cũng không ngăn được hai người trao cho nhau cái ôm đầy yêu thương và nhớ nhung. Thời gian như lắng đọng, cái ôm này thật chặt, thật lâu như để thỏa nỗi nhớ mong bao lâu nay.

Hôm nay không biết như thế nào lại trùng hợp như vậy, một bóng dáng len lỏi qua cánh rừng vừa đi vừa mò mẫm, giống như đang tìm cái gì. Trên lưng có rất nhiều gói đồ, người nọ vừa lén lút cười vừa nói: "Không thể tưởng tượng được, am ni cô này có nhiều tiền như vậy, lần này đúng là giàu to rồi."

Người đó nhẹ nhàng đi về phía rừng cây nhỏ, bỗng nhiên nhìn thấy phía trước giống như có người, y liền trốn vào cái hốc cây gần đó, quan sát mọi động tác của họ.

Sau một hồi nhìn trộm, người nọ đã hiểu, hẩn cười nói: "Thì ra là hai người, một nam một nữ, tình cảm thật thắm thiết quá. Nơi này là nơi các ni cô lén lút hẹn hò, xem ra hôm nay ta đã chạy trốn sai đường rồi."

Độ Không nhìn cô gái kia bằng ánh mắt đầy yêu thương, nói: "Khuynh Thành, chờ thêm một thời gian nữa, chúng ta sẽ rời khỏi nơi này, đi đến một nơi không ai biết chúng ta, tiêu diêu tự tại sống ở nơi đó."

Khuynh Thành đỏ má, đáp: "Tất cả đều theo ý chàng."

Khi ở ngoài kia, Độ Không và Khuynh Thành đang mặn nồng trao gửi yêu thương hứa hẹn cho tương lai thì ở trong cái hốc cây, kẻ trộm sốt ruột đến nỗi dậm chân.

Bỗng lúc này từ xa truyền đến tiếng tri hô: "Người đâu, có kẻ trộm..." Chỉ chốc lát sau, tiếng bước chân vang lên khắp bốn phía, ắt hẳn là đang tỏa ra đi tìm kẻ trộm.

Độ Không thấy tình hình như vậy thì vội vàng nói: "Hôm nay cứ như vậy, ngay mai ta lại tới tìm nàng."

Khuynh Thành nhìn y một cái, trong mắt hiện lên nét lưu luyến không nở rời xa, nàng đứng đó thật lâu, nhìn Độ Không rời đi.

Kẻ trộm thấy vậy cũng lập tức rời đi, chạy vội ra khỏi rừng cây, tiến thẳng về phía ngoài tường mà đi. Sau khi ra ngoài, kẻ trộm vừa vén tay áo lau mồ hôi trán, vừa nói: "Hôm nay thật xui xẻo." Tên trộm vừa đi vừa lẩm bẩm, giống như đang nén giận vậy.

Độ Không thong thả đi ra khỏi rừng cây, ngồi ở một bãi đất trống gần đó nhìn về nơi hỏa hoạn đang xảy ra. Tên trộm cũng nhìn về hướng đó, thấy từng cột khói đặc bốc lên ngút trời, tên trộm đến gần Độ Không rồi hỏi: "Ta có thể ngồi được không?"

Độ Không cảm thấy đối phương cũng không có ý xấu liền đáp: "Chỗ rộng như vậy, người cứ tùy ý mà ngồi."

Độ Không nằm dựa lên cái cọc gỗ bên cạnh, thừ mặt ra nhìn bầu trời đêm đầy sao. Tên trộm kia thấy y như vậy thì lòng hiếu kì nổi lên mạnh mẽ vô cùng, nên không kìm được lòng mà hỏi: "Người đứng là kì lạ, cũng không hỏi ta đêm hôm khuya khoắt chạy ra đây làm gì?"

Nhắc tới mới nói, Độ Không hẳn là thấy hăn lạ mặt nên mới không bắt chuyện. Y vẫn không để ý đến người nọ, tên trộm thấy vậy thì sốt ruột nói: "Người đứng là không lịch sự."

Tên trộm hơi suy nghĩ, bản thân đường đường là một người dung mạo tuyệt đẹp, trí tuệ xuất chúng mà gặp phải một tên ngốc, càng nghĩ càng giận, lập tức lấy cái xiên ở sau lưng, canh me lúc Độ Không không để ý liền nhắm thân thể của Độ Không mà đâm tới.

Ngay lập tức, máu trên người Độ Không tuôn ra, y liền phản nộ, một phát bắt được quần áo của tên trộm, giật mạnh xuống.

"Oa!" Tên trộm liền giật mình kêu to, còn Độ Không thì thấy chuyện trước mắt mà ngây người, ngay cả việc mình sắp chảy máu nhiều quá mà chết cũng không quan tâm, y chỉ chăm chú nhìn vào tên trộm đang che che đậy đậy thân thể mình, như một con khỉ đang điên cuồng cào gãi khắp cơ thể.

Độ Không dần dần mất đi ý thức, thân thể lại một lần nữa có cái cảm giác lạnh như băng kia, rét lạnh vào tận xương tủy. Nàng ta khóc không ra nước mắt, rồi bỗng dừng lại nở nụ cười châm biếm.

Nàng thấy Độ Không sắp chết thì lập tức co giò bỏ chạy, của cải đã ăn trộm cũng vứt bỏ không cần. Nàng ta chạy thẳng về phía xa, kéo theo một vệt bụi mờ mịt. Cầm đầu chạy khoảng một lúc thiệt lâu, không biết lương tâm trốn sâu ở đâu nổi dậy, nàng chịu không được nên đành quay đầu lại chạy về chỗ cũ.

Sau một hồi chạy tới chạy lui, trở về thì thấy Độ Không đã gần như không còn hơi thở, nàng khóc rống lên.

Nàng khóc một hồi, thấy nước mắt mình không thể cứu sống y thì bỏ cuộc rời đi. Ngay lúc ấy, cơ thể Độ Không phát ra tia sáng kì dị. Hiện tượng xuất hiện đột ngột này mém hù chết nàng. Nàng mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào Độ Không, nhìn áng sáng không ngừng phát ra từ cơ thể y một lúc lâu thì cũng ổn định lại tinh thần, khoe miệng hiện ra nụ cười nhẹ nhàng, hắc hắc, hóa ra là một con gián đánh không chết.

Ý thức Độ Không dần trở về, y đã quên bên cạnh mình có một người đẹp, y vươn tay vuốt vuốt lồng ngực mình, trong đó có một chiếc khăn tay lẳng lẳng nằm đó. Xác nhận chiếc khăn tay vẫn còn, y mới yên tâm.

Tên trộm bĩu môi nói: "Ày, người không quan tâm đến mạng mình mà lại còn lo cho cái khăn tay này."

Độ Không nhìn thẳng vào đối phương, sát khí hiện lên giữa khoảng không của hai người. Tên trộm bị Độ Không nhìn đến phát sợ, không khí vào lúc này dường như đã ngưng đọng, nàng thấy vậy lập tức dời qua chủ đề khác.

Nàng dần dần nhận ra rằng nếu đối phương phát ra cái loại hơi thở này thì tuyệt đối không phải là người lương thiện, giống như từ một đại tướng đã chinh chiến trăm trận, làm cho người ta không rét mà run. Nàng nói: "Gặp nhau lâu như vậy, chúng ta vẫn chưa biết tên nhau, có thể trao đổi chút với tiểu nữ không?"

Độ Không không phản ứng, trưng cái mặt ngốc ra vì y còn đang ngẫm nghĩ lại chuyện vừa xảy ra, trong đầu không ngừng sắp xếp lại mọi chuyện vừa nãy. Sau đó vỗ cái ót, nói: "Thì ra là vậy." Rồi sau đó y cười như điên.

Nàng cảm thấy mình lại bị xem thường một lần nữa, trong lòng lại bốc lên một cơn lửa giận.

Lúc này Độ Không lại hỏi: "Người là người nơi nào? Vì sao lại cứu ta?" Sau khi hỏi xong thì y mở to mắt chờ câu trả lời.

Nàng nghe y hỏi thì phát mừng, rốt cuộc cái tên hòa thượng ngốc này cũng để ý đến mình. Còn Độ Không thì vẫn chăm chú nhìn người con gái đẹp như tiên này.

Nàng vinh hạnh được tên hòa thượng ngốc chăm chú nhìn mình thì cảm thấy xấu hổ, nàng quay đầu đi, gò má ửng hồng, nói: "Tiểu nữ tên là Diêu Túy. Xin hỏi hòa thượng tên gì?"

Độ Không vừa cười xấu xa, vừa nói: "Ta tên Độ Không. Vừa rồi có điểm mạo phạm Diêu Túy cô nương, mong cô nương thứ lỗi."

Diêu Túy bỗng nhận được câu trả lời lịch sự tao nhã nhất từ trước tới giờ của y thì lập tức lòng xao động, cảm tình với y cũng tốt hơn mấy phần.

Hai người lại trò chuyện chốc lát, và cảm thấy hợp nhau như là tri kỷ đã lâu không có cơ hội gặp nhau, rồi kể về chuyện của bản thân bấy lâu nay trải qua.

Diêu Túy nói: "Độ Không, người bị thương nghiêm trọng như vậy, tí nữa đến thị trấn rồi thì hãy nên vào khách điếm nghỉ ngơi một chút, đương nhiên mọi chi phí do ta bỏ ra."

Độ Không nhìn Diêu Túy, thấy trên người Diêu Túy toàn là vết máu, nhìn một hồi y thật sự đã thấy thương rồi...

Diêu Túy bị Độ Không chăm chăm nhìn không chớp mắt, bỗng cảm thấy da gà nổi khắp người, nàng cảm thấy sợ quá nên nâng tay gõ phát vào đầu y cho y tỉnh lại.

A! Độ Không xoa xoa cái đầu trọc của mình, nhìn Diêu Túy rồi cười hòa.

Diêu Túy thấy vậy lại càng lúng túng, đôi gò má đỏ hây hây, nàng tức giận nói: "Này, người là hòa thượng, cứ trợn mắt nhìn ta như vậy thì Đức Phật sẽ không tha thứ cho người đâu."

Độ Không niệm một tiếng Phật hiệu rồi nói: "Phật nói sắc tức là không, không tức là sắc. Đức Phật sẽ không trách ta đâu, ta nhìn thấy một đóa hoa đẹp như vậy, sao lại không mê luyện được đây?"

Hai người đang nói chuyện vui vẻ, trêu đùa nhau thì có một người bước ra từ trong rừng cây, trên tay người nọ cầm phất trần, nhìn như một người tu tiên.

Đạo cô tiến đến gần, hỏi: "Vừa rồi, các người có thấy người mặc áo đen nào chạy qua đây không?"

Diêu Túy liếc nhìn cái túi màu đen nằm một bên, nghĩ thầm không tốt, vừa rồi ham nói chuyện phiếm mà lại quên bèn việc này.

Đạo cô thấy ánh mắt của Diêu Túy đang chú ý đến cái túi thì hỏi: "Cô nương có thể để ta nhìn cái túi này một chút được không?"

Tất nhiên không bao giờ rồi, Diêu Túy tìm mọi cách để từ chối, đáng tiếc như vậy càng làm đạo cô sinh nghi, càng muốn đi tới xem cho bằng được cái túi kia. Diêu Túy lại càng không thể cho đạo cô đến gần, nàng bước xông ra, giơ tay muốn giữ lại đạo cô nhưng vẫn chậm một bước.

Đạo cô vừa mở cái túi ra, trên mặt lập tức hiện lên vẻ tức giận, không khí xung quanh trùng xuống. Đạo cô không nói hai lời, phát trần trên tay liền đánh về phía Diêu Túy.

Diêu Túy phản ứng mau lẹ lập tức nhảy tránh khỏi chiêu tấn công của đạo cô, làm cho phát trần đánh vào khoảng không. Đạo cô thấy vậy liền chuyển cổ tay, dùng phát trần không ngừng lại tiếp tục đánh tới, cây phát trần giống như một cây đao sắc bén, đánh cho những nhánh cây xung quanh đây đều đứt gãy từng đoạn. Diêu Túy thầm đánh giá về sự lợi hại của đạo cô, tấm tắc khen đúng là một nơi khác biệt thì sẽ có người khác biệt.

Diêu Túy bị đạo cô tấn công tới tấp, xu thế nghiêng hẳn về đạo cô vì thế nàng càng đánh càng lùi về sau, thân thể càng lúc càng mệt mỏi, mồ hôi tuôn ra trên trán nhiều hơn. Đạo cô thấy Diêu Túy như vậy, tay ra chiêu càng lợi hại hơn, tấn công càng dồn dập hơn nhưng đúng lúc này, Độ Không bỗng hô lên một tiếng Phật hiệu "A Di Đà Phật" chấn nhiếp toàn bộ, làm cho cả chim chóc đang ngủ trên cây đều giật mình tỉnh giấc bay loạn khắp không trung.

Đạo cô bị một cỗ áp lực chấn lui về phía sau, buộc phải thu hồi lực tấn công để tiêu trừ dư âm từ tiếng niệm Phật của Độ Không, bước chân sau khi lui để lại trên mặt đất những dấu chân rõ ràng, đạo cô vừa lui vừa nói:

"Người trong Phật môn mà lại trợ giúp cho một tên trộm, không sợ làm cho Phật môn mất mặt hay sao?"

Độ Không cố gắng đứng dậy, cười nói: "Ta là một hòa thượng biết thương hoa tiếc ngọc, không nỡ thấy một cô gái bị thương."

Đạo cô nghe vậy thì tức giận, vung tay đánh phất trần vào khoảng không, nói ra: "Phì! Người cũng xứng làm đệ tử của Phật sao?"

Diêu Túy nghe Độ Không nói vậy thì mặt đỏ bừng, cho tới bây giờ nàng cũng chưa thân thiết lắm với y, từ lúc gặp mặt nhau đến bây giờ còn chưa đến mấy canh giờ, nhưng lại vì mình mà chống lại đạo cô, nàng thật sự thấy... thích rồi.

THIÊN HIỆP TÌNH

Bình Đạm Nhất Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Hồ Tử

Đôi mắt của đạo cô hiện lên sát khí cực rõ ràng, không màng đến Diêu Túy nữa mà tấn công về phía Độ Không. Y thấy vậy lập tức vận công dụng công pháp sư tử hồng của Phật môn: "Người đã tìm được đồ vật muốn tìm rồi, tại sao lại còn giết loạn người vô tội."

Kỳ thật đạo cô cũng có chút dè chừng Độ Không, y có nội lực hùng hậu, nếu hôm nay thả bọn họ đi thì sau này không có bao nhiêu người có thể là đối thủ. Đạo cô bị tiếng nói của y tấn công thẳng vào trong người khiến khí huyết vận chuyển ngược chiều so với bình thường. Đạo cô dùng tay khống chế lại tâm mạch, máu tươi từ miệng phun ra, bà nói: "Hôm nay ta muốn giết người ngay tại đây, phải vì muôn dân trăm họ trong thiên hạ mà trừ hại, tránh để người ra ngoài gây hại cho võ lâm thiên hạ."

Các tiểu ni cô đang tìm kiếm kẻ trộm trong núi nghe thấy tiếng động lạ trong rừng cây thì vội vàng chạy tới, khi đến nơi thấy sư phụ đã ngã xuống đang cố gắng chống đỡ thì lập tức đến gần để bảo vệ sư phụ.

Một tiểu ni cô đứng dậy nhìn Độ Không và người đang đứng bên cạnh y, nói: "Hãy để cho chúng ta mở rộng tầm mắt xem võ công của người như thế nào!" Lời nói vừa dứt thì lập tức cùng các tiểu ni cô khác bày trận, vây khốn hai người vào chính giữa.

Độ Không nhìn Khuynh Thành đang đứng phía ngoài. Nàng đang chăm chú nhìn y, ánh mắt nàng đầy nét bi thương còn ẩn chứa cả sự tức giận. Chỉ một cái nhìn đã lập tức khiến y cảm thấy trên sống lưng bỗng phát một luồng khí lạnh .

Diêu Túy nhìn Độ Không, thấy ánh mắt y chỉ trong chốc lát đã âm đạm, như cái đầm đầy nước đọng. Nàng lập tức cảm thấy bực bội trong người, liền lớn tiếng mắng: "Người còn có lòng dạ nhìn người đẹp, mau tìm cách chạy trốn thôi."

Khi Độ Không lấy lại tinh thần thì lập tức nhìn thấy mũi kiếm tấn công về phía mình. May là có Diêu Túy cố gắng chống đỡ, đánh mũi kiếm chệch khỏi quỹ đạo, nhờ vậy mới miễn cưỡng tránh được việc cả hai đều bị thương. Độ Không quay đầu lại nhìn Diêu Túy, thấy cánh tay nàng đã bị tương, máu chảy ra thành từng giọt rơi xuống đất.

Tình cảnh này khiến Độ Không cảm thấy quen thuộc, sự ấm áp như đã từng có hay là...?

Độ Không vung tay lên tung chưởng, đánh bốn năm tiểu ni cô bay ra một bên, sau đó lập tức kéo Diêu Túy chạy ra ngoài ra khỏi cánh rừng. Các tiểu ni cô đang muốn đuổi theo thì Khuynh Thành ở phía sau bọn họ hô lên: "Mau dìu sư phụ quay về am trước đã, sau đó hãy tìm bọn họ báo thù cũng chưa muộn."

Độ Không đang dẫn Diêu Túy chạy trốn thì khí huyết trong người bỗng ngưng trệ, y rên lên một cái rồi ngã khụy xuống đất. Diêu Túy thấy y tự dừng lại bị thương nặng như vậy thì mặt đầy vẻ lo lắng, đưa tay bắt mạch y, qua một lúc thì thở phào nhẹ nhõm:

"May quá, không sao."

Sau đó, nàng lập tức dìu Độ Không lên rồi nhắm hướng thị trấn trước mắt mà đi.

Trong lúc thiên hạ rung chuyển, trộm cướp hoành hành, dân chúng vì mấy năm liên tục xảy ra chiến tranh loạn lạc mà đồng ruộng bỏ hoang mà

dẫn đến rất nhiều người chết đói, không nhà để về.

Hoàng đế muốn tìm Thiên Kiếp, người mạnh nhất thiên hạ, để ổn định võ lâm. Đúng lúc này thì một tin tức truyền đến cung đình, một tên công công có miệng nhọn má hóp giống như con khỉ dăng lên Nguyên Khánh một trang giấy trắng. Y nhận lấy rồi khẽ động tay ra hiệu cho hăn lui ra.

Đã một canh giờ trôi qua từ lúc nhận tờ giấy đó, hoàng đế vẫn còn đang suy nghĩ thì gã công công bỗng hô lên: "Cao đại nhân cầu kiến."

Hiện tại, suy nghĩ của hoàng đế đã lên tuốt tận chín tầng mây, thế nên y không có chú ý tiếng hô của công công. Một lát sau mới hồi phục tinh thần rồi nói: "Ai đang cầu kiến? Mau truyền."

Sau khi vị hoàng đế dứt lời thì một người có dáng tròn tròn, mập mập chậm rãi đi hình chữ bát chữ bát (八) vào, chốc chốc lại lấy khăn tay trong vạt áo được làm bằng tơ tằm ra lau mồ hôi trên trán. Cao đại nhân đi vừa tới thì lập tức quỳ xuống ngay trước mặt hoàng đế, miệng hơi mở như đang chuẩn bị nói cái gì đó thì Nguyên Khánh đã cắt ngang lời nói của hăn, vỗ bàn cái "rầm" nói: "Tốt lắm! Lần này Cao đại nhân đã lập công, trăm ban thưởng cho người trăm lượng hoàng kim, năm cung nữ."

Cao đại nhân nghe hoàng đế nói vậy thì giật mình, cả người ngậy dại, trong nhất thời "hồn bay khỏi xác", sau một lúc thì mới lấy lại được cảm giác rồi vội nói: "Tạ ơn hoàng thượng ban thưởng!"

Hoàng đế Nguyên Khánh vốn hoàn toàn không chú ý đến biểu hiện của Cao đại nhân ở phía dưới, y đang đưa mắt nhìn bầu trời ở phương xa, nghĩ đến...

Mà lúc này đây, Độ Không đã được đưa đến y quán* chữa bệnh của vị thầy thuốc có tiếng ở một thị trấn. Lang trung vẫn đang xem mạch cho Độ

Không, tay kia thì đang vuốt ve chòm râu của mình, lâu lâu vẻ mặt lại thay đổi một lần. Diêu Túy chờ đợi hồi lâu thấy vẫn chưa có câu trả lời từ vị lang trung này thì không còn kiên nhẫn được nữa nên hỏi: "Người có phải thầy thuốc hay không? Bắt mạch cả buổi vẫn không lên tiếng câu nào? Tiểu nữ là người có tiền, người chỉ cần cứu sống hẳn thì ta sẽ khen thưởng thoải mái cho người. Nếu không ta sẽ đập nát cái quán thuốc này."

[*Y quán: là nơi chữa bệnh, tương tự phòng khám bệnh hiện đại.
*Lang trung: là bác sĩ]

Vị lang trung kia cũng không phải người dễ trêu chọc, hẳn há miệng nói nhưng tự dừng lại ngậm miệng thở dài, lắc đầu nói: "Cô nương, ta là lang trung, hành nghề đã nhiều năm nhưng vẫn chưa bao giờ phát hiện ra loại mạch như thế này, người nên chuẩn bị hậu sự đi thôi."

Diêu Túy nghe lang trung nói vậy thì suy nghĩ bỗng rối bời, lấy chủy thủ ra kề vào cổ của vị lang trung, anh mắt hung dữ nhìn hẳn găng giọng: "Đồ lang băm, bây giờ ta sẽ giết người ngay lập tức, tránh cho người ra ngoài lừa gạt người khác."

Vị lang trung cũng không thèm để ý đến tâm lý đang đau khổ của Diêu Túy, nghĩ đến đạo đức của một lang trung: "Bây giờ cô nương có giết ta thì ta cũng không trị được."

Diêu Túy đang cầm chủy thủ, ngậy người, rồi buông lỏng tay mặc nó rơi xuống đất. Nàng không biết phải làm gì, lòng rối rắm, co quắp ngồi trên mặt đất. Lang trung nhìn thấy nàng như vậy, lòng thấy thương nên mở miệng an ủi: "Cô nương hãy bớt đau khổ, có sinh ắt có chết, lão phu xin cáo từ."

Tiếng nói dứt đi, căn phòng cũng không còn tiếng động gì. Diêu Túy nhìn thấy Độ Không như vậy, nước mắt tự nhiên chảy xuống, nhỏ giọt trên mặt đất. Thời điểm này, thời gian dường như ngưng lại, nàng nhớ lại vị sư

phụ nhiều năm trước của mình, nhớ lại mình đã lẻ loi cô độc phiêu bạt trên giang hồ từ đó đến nay... Trong căn nhà giờ đây chỉ còn quanh quẩn tiếng khóc thút thít của nàng.

Nếu nói là kỳ tích cũng không phải nói ngoa, hiện tại sắc mặt Độ Không hiện đang không ngừng thay đổi, nhưng vì đau lòng nên Diêu Túy vẫn chưa phát hiện ra. Trong cứ ngỡ mình sắp chết rồi nhưng cũng lại cảm thấy ấm lòng vì cũng còn có người đau lòng khóc lóc khi thấy mình chết.

Nói thì nói thế, nhưng Độ Không từ từ cảm thấy thân thể của mình đang có cảm giác trở lại, y cố hết sức nâng cánh tay lên, dùng toàn lực đập lên bắp đùi. A! Diêu Túy đang ngồi trên mặt đất khóc lóc bị tiếng động này dọa cho giật cả mình, nàng ngây dại, dường như hồn phách đã bay tận đâu đâu...

Đường phố trước y quán ồn ào náo nhiệt cực kì, thỉnh thoảng còn vang lên tiếng tranh giành truyền đến nơi này. Diêu Túy khôi phục lại tinh thần, nhào tới bên người Độ Không. May mắn trời ban đã tới, Độ Không không bỏ qua cơ hội ngắm nhìn, y bị cuốn hút bởi vẻ đẹp của người con gái ngồi bên cạnh. Dáng người của nàng rất đẹp, da thịt trắng trẻo mềm mịn, dính sát vào người y. Diêu Túy tận lực hưởng thụ khoảnh khắc hiếm hoi này, thỉnh thoảng ánh mắt của y cũng tranh thủ lướt qua ngọn núi hẻo lánh hoang vu kia...

Đến tận lúc này Diêu Túy mới phát hiện ra không khí không bình thường, nàng lập tức đẩy Độ Không ra rồi sửa sang lại quần áo, đôi gò má đỏ hây hây:

"Hòa thượng kia, xem chút nữa là đã không còn mạng, vậy mà còn ở đó rảnh rỗi có ý đồ xấu. Coi chừng ta sẽ đưa ngươi xuống hoàng tuyền."

Độ Không càng thấy vui vẻ hơn:

"Nàng nữ lòng làm vậy hay sao? Nếu ta chết rồi thì chẳng phải nàng sẽ thành quả phụ?"

Diêu Túy biết bản thân sẽ không làm được chuyện này, bị nói trúng tim đem nên đành im lặng không phản bác, màu hồng đào trên đôi gò má càng lúc càng đậm hơn, nét cuốn hút càng lúc càng nồng đậm

Trong lúc hai người nói cười trêu chọc nhau thì cửa phòng đột ngột bị đá văng ra, một tên Hồ Tử* xông vào gào lên: "Người cả gan dám trộm bảo vật tổ truyền "tử kim yên ương hồ"" của đại gia này. Ta phải bắt tiểu tặc như người mang đến quan phủ." Vừa dứt lời, gã lập tức phóng tới giường Diêu Túy đang ngồi.

[*Hồ Tử: danh xưng thường được dùng cho người có nhiều râu.]

Sau chốc lát, hai người đã thi triển quyền cước xung quanh cái giường của Độ Không, còn gian phòng thì do bị hai người đánh đấm không quản đến nên giờ đã lộn xộn như cái nhà kho. Theo thời gian trôi qua, căn phòng càng ngày càng bị tàn phá hơn, hiện tại nhằm chừng đã gần hỏng hơn một nửa. Đại Hồ Tử hét lớn: "Xem quyền của ta.". Rồi ngay trong nháy mắt, gã thuận thế đánh xuống hạ bạn của Diêu Túy.

Diêu Túy cũng là người khôn ngoan, lách mình tránh né. Đại Hồ Tử đánh hụt Diêu Túy, gã cũng không kịp thu chiêu nên đánh thẳng vào tường, bức tường lập tức giống như miếng tàu hồ ầm ầm ngã xuống.

Trong phòng khám bệnh hai người đánh nhau loạn xạ, tiếng động vang vọng ra bên ngoài thu hút chú ý của người đi đường. Có người chỉ vào Đại Hồ Tử nói: "Đây không phải là Hồ Tử có cánh tay sắt, biệt danh Thiết Tí Hắc Hồ Tử, hay sao? Tại sao bỗng dừng lại chạy tới nơi này gây chuyện?"

Độ Không không đếm xỉa tới, y đang ở một nơi hẻo lánh trong căn phòng để tránh mãnh võ lạc đường hỏi thăm. Y chỉ giương mắt nhìn mà không có ý định ra tay giúp đỡ hay can ngăn. Diêu Túy đang vừa đánh vừa

di chuyển xung quanh, đây cũng là kế sách của nàng. Nàng giống như một con khỉ luôn lên nhảy xuống thoải mái đón đỡ chiêu của Đại Hồ Tử, đối phương thấy vậy thì ra tay càng lúc càng mãnh liệt hơn. Lúc này tiểu nhị cũng đã chạy tới nơi, hô hào hai người mau dừng lại. Mà hiện tại Đại Hồ Tử đang tức giận nên tiện tay đánh tên tiêu nhị một quyền, tổng hấn ra khỏi gian phòng. Tiểu nhị phun máu trên không trung, như hoa rơi mùa xuân, rồi sau đó đáp xuống mặt đất kèm theo tiếng "hự".

Người xem náo nhiệt thấy vậy thì toàn bộ đều chỉ trích chuyện Đại Hồ Tử lại đánh tiểu nhị không biết chút võ công. Đại Hồ Tử nghe lại càng bức, gã trợn mắt nhìn cái đám đứng xem náo nhiệt còn chỉ trỏ đó một cái, khí thế vô cùng, không gian lập tức yên tĩnh một cách thần kì.

Đại Hồ Tử đạp mạnh chân một cái rồi mắng: "Có bản lĩnh thì người đừng trốn, đường đường chính chính đánh với đại gia một trận."

Diêu Túy cười nói: "Phì, người cũng dám đánh với bốn tiểu thư? Ta sợ rằng vừa ra tay đã đánh chết người."

Lúc này bỗng có rất nhiều người mặc quân phục chạy tới nói: "Ai là Thiết Tí Hắc Hồ Tử?"

Hắc Hồ Tử tức giận vừa đánh vừa nói lớn: "Chính là đại gia, ta đến bắt tiểu tặc. Tại sao các người lại bắt ta?"

Quan binh nghe hấn đáp thì biết tên, lập tức muốn bắt hấn thì đồng thời Diêu Túy cũng ngừng tay chạy đến cùng chỗ với Độ Không đang đứng xem cảnh náo nhiệt từ nãy giờ. Những người đang ở trong nhà trọ thấy vậy thì lập tức chạy ra. Trong nhà trọ chỉ còn lại quan binh và ba người.

Độ Không muốn ở lại xem chuyện vui thì bất ngờ bị Diêu Túy kéo tay chạy ra ngoài.

Thiết Tí Hắc Hồ Tử bị quan binh vây đánh, bị trọng thương, cuối cùng hãn dùng toàn lực phá vỡ vòng vây trốn thoát. Hãn đi vào một gian phòng bằng gỗ tranh không ai dùng, một mình ở đó chữa thương. Đúng lúc này thì phía ngoài có tiếng bước chân truyền đến, Hắc Hồ Tử lập tức chạy đến núp ở khe hở ở mặt tường.

Cửa phòng kêu "két" một tiếng rồi mở ra. Hắc Hồ Tử âm thầm quan sát, thì ra là một trai một gái. Một lúc sau đó người con gái nói: "Nhớ lại chuyện vừa rồi thật là buồn cười, giờ này chắc hãn Đại Hồ Tử đang ở trong nhà lao, tức giận mắng chửi quan binh."

Hắc Hồ Tử cảm thấy nóng nảy, không nghĩ ngợi liền xung ra mắng: "Tên nữ tặc kia, hôm nay ta sẽ lấy mạng của ngươi."

Nhìn thấy hai người này lại sắp đánh nhau lần nữa, Độ Không ở một bên thấy vậy đành niệm: "A Di Đà Phật".

Trong tức tặc, hai người liền cảm thấy khí huyết trong cơ thể dâng lên, cảm giác choáng váng lập tức ập tới. Hắc Hồ Tử bị chấn nhiếp liền khôn ra, dứt khoát không chút chậm chạp tiến về phía bức tường, ngồi xuống ở đó.

Đến chừng chạng vạng tối thì Hắc Hồ Tử đứng lên, cảm thấy thân thể cũng không có bị gì lạ. Y thả lòng tâm tình, thở "phù" một cái. Hãn hỏi Độ Không đang ngồi nghỉ ở một bên: "Hòa thượng sao lại ở chỗ này với thiên hạ đệ nhất trộm cắp?"

Độ Không cũng không chán ghét Hắc Hồ Tử nên mỉm cười trả lời hãn: "Nàng là lão bà chưa về nhà chồng của ta."

Hắc Hồ Tử trợn tròn mắt, rồi sau đó liền bật cười, lấy tay nện lấy nện để xuống đất, gian phòng chỉ vang lên mỗi tiếng cười không người của hãn.

Diêu Túy cũng không kiêng dè gì, đôi má ửng đỏ, thỉnh thoảng còn đưa mắt chứa đầy tình cảm nhìn về phía Độ Không.

Ba người cười nói, giới thiệu với nhau... Thiên hạ cũng xuất hiện một bí mật kinh thiên động địa.

THIÊN HIỆP TÌNH

Bình Đạm Nhất Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Chuyện Cũ

Thiết Tí Hắc Hồ Tử thỉnh thoảng nhìn về phía Độ Không, tuy vẻ ngoài gã tỏ ra bình thường như không để ý chuyện gì nhưng trong thâm tâm lại cảm thấy kỳ quái, một người có võ công cao cường như vậy nhưng sao lại đến địa phương nhỏ bé này nhỉ. Có khi nào y là thuộc hạ của Lưu công công, hay là người của Ma giáo. . . . Gã đang lưỡng lự có nên hay không hỏi vấn đề này hay không?

Diêu Túy ngồi ở bên cạnh thấy ánh mắt Hắc Hồ Tử cứ liếc láo liên, nàng thuận tiện nói sang chuyện khác: "Thiên hạ hiện nay từ Hoàng Đế cho tới dân chúng đều bị Ma giáo khống chế, ai ai cũng kêu gào tức giận cùng cực. Hoàng đế Nguyên Khánh lại hạ lệnh tìm kiếm người có tên là Thiên Kiếp". Nói xong liền nhìn về phía Độ Không.

Độ Không chỉ cười mà không bình luận gì, Hắc Hồ Tử thì nhìn hai người nói chuyện mà vô đầu bứt tai, không hiểu họ đang nói gì. Hắc Hồ Tử tức giận: "Vừa rồi quên mất. Tên trộm kia, người lấy cắp bảo bối nhà ta, mau trả lại đây."

Diêu Túy trêu chọc: "Ta không trả, người làm gì được ta?"

Nói xong, hai người lại muốn xông vào đánh nhau, vẫn là Độ Không đứng ra giải hòa, hai người mới ngưng cãi nhau. Độ Không đứng lên nói ra: "Diêu Túy, nàng đem trả bảo bối cho hẵn đi rồi chúng ta cùng nhau lên núi."

Trong lòng Diêu Túy không biết nên làm sao, không có cách nào khác để cự tuyệt Độ Không: "Cái bình nát của người, ta để trong khuê phòng con

gái người".

Hắc Hồ Tử ngạc nhiên nói: "Cái gì?" Sau đó chấp tay, thay cho lời cảm tạ!

Diêu Túy nói với Độ Không: "Lần này ta nể mặt mũi người đấy, ta vốn không chịu thiệt thòi bao giờ."

Độ Không cười không nói nhìn về phía ngoài cửa sổ. Ba người thì cứ như vậy hòa bình ngồi tán gẫu chuyện thiên hạ dạo gần đây. Đôi khi ánh mắt Độ Không lộ ra thần sắc ưu thương. Diêu Túy mỗi lần thấy vậy đều rơi vào trầm tư.

Ngày hôm sau ba người kết bạn mà đi. Như đã bàn bạc, họ sẽ đến nhà Hắc Hồ Tử trước.

Thời điểm này trong am ni cô, một tiểu ni cô đang ngây ngốc nhìn về phía bầu trời phương xa. Mặt trời giữa trưa như muốn làm cái mặt đất bốc hơi, thời tiết như vậy càng làm cho tâm tình của tiểu ni cô càng bức bối bất an. Những ngày này, tiểu ni cô vừa chiếu cố sư phụ, vừa nghĩ tới Độ Không.

Một thân ảnh xuất hiện từ chỗ hành lang xa xa, tiểu ni cô lập tức phát hiện, ngay lập tức thu hồi vẻ đau buồn lo lắng trên mặt. Nàng nhìn người đi tới, mỉm cười nói với người nọ: "Có chuyện gì vậy sư tỷ?" Nhắc đến ni cô trong am này, mỗi người đều là người đẹp thanh tú. Nếu không thì tên Độ Không kia cũng không bao giờ vác xác đến đây mỗi ngày.

Tiểu ni cô mở cửa phòng ra, đi vào nói: "Sư phó, người cho gọi đồ nhi có chuyện gì?"

Lão đạo cô nhắm chặt hai mắt nói: "Khuyh Thành, tính tới hôm nay con đã ở trong am được năm năm rồi, cũng nên ra ngoài đi thôi".

Ánh mắt của Khuyh Thành lộ vẻ phức tạp nói ra: "Sư phó ,đồ nhi sẽ không đi, chỉ muốn ở đây chăm sóc ngài thôi."

"Vi sư muốn người đi đến tiền trạm, nhìn xem võ lâm hiện nay xảy ra chuyện gì?" Lão đạo cô đứng lên.

Khuyh Thành không từ chối nữa, lão đạo cô nhìn Khuyh Thành, tiếp tục nói: "Lần này con xuống núi, nếu biết được chuyện gì thì hãy nhờ người giúp đỡ báo tin về. Con mau đi thu dọn đi."

Khuyh Thành vâng lời quay người trở về sửa soạn, đến lúc cầm theo túi rời khỏi am ni cô thì bỗng lúc gần đi nàng thời dài một hơi.

Khuyh Thành nhớ tới năm đó bản thân hiếu thắng, giết biết bao người vô tội. Đến khi nhận ra, từ tận đáy lòng nàng rất hối hận nhưng mọi chuyện đã muộn. Vì thế nàng tạm thời tránh khỏi võ lâm, không ngờ rằng dù đã trốn ở ngôi chùa nằm ở nơi hoang vắng này vẫn phải đối mặt. Ánh mắt nàng tập trung hơn, nhắm phía tây nam mà đi .

Tiếng chuông vang lên, ngôi chùa nơi sơn dã lại hiện ra dáng vẻ tĩnh mịch của mình giữa núi rừng bao la. Chim chóc cất tiếng hót thanh thúy, hương khói nường theo gió tản ra bốn phía, một lão hòa thượng đi về hướng đại điện, hiện tại trong đó không ngừng truyền ra tiếng lộn xộn .

Lão hòa thượng vừa bước đi vào liền nói: "Tốt rồi, hôm nay quét dọn đến đây thôi. Mọi người vào phòng ăn dùng cơm đi, sau đó trở về phòng tu luyện."

Các hòa thượng vui mừng hô "vâng" một tiếng rồi nhanh chóng đi ra ngoài, lúc này Trí Quang mới nói: "Phượng trượng, Độ Không đã đi nhiều ngày mà vẫn chưa trở về, ta nghĩ là. . ."

Phương Trượng thông thả niệm một tiếng Phật hiệu: "A Di Đà Phật, tất cả đều có số mệnh. Nếu Độ Không rời đi, hẳn là do hẳn có điều khó xử".

Trên đường đi Độ Không thỉnh thoảng hắt xì: "Hôm nay ta sao thế nhỉ? Chẳng lẽ có mỹ nhân nhớ đến ta?"

Diêu Túy liếc Độ Không: "Phì! Người lớn lên xấu như vậy, ai mà thích người chứ."

Hắc Hồ Tử thấy hai người liếc mắt đưa tình, lập tức chen vào: "Ta thấy hai người rất xứng đôi, đại gia ta đây sẽ làm mai thành toàn cho cặp uyên ương các người." Hai người nghe vậy lập tức dời chủ đề khác, tuy vậy trong đầu mỗi người vẫn theo đuổi suy nghĩ của riêng mình...

Lúc này Khuynh Thành đã xuống núi, chậm rãi đi về phía thị trấn. Thỉnh thoảng ánh mắt của nàng lại nhìn về phía đường núi phía xa xa, không biết trong lòng nàng đang nghĩ đến điều gì.

Trí Quang đang muốn phản bác lại phương trượng nhưng phương trượng đã nói: "Hôm nay, người lập tức xuống núi, nếu gặp phải Độ Không thì người hãy nói với hẳn rằng vi sư đang chờ hẳn trở về. Mặc kệ hẳn đang gặp chuyện khó xử gì, vi sư đều dốc hết sức lực giúp hẳn."

Trí Quang vừa nghe nói được xuống núi, trong lòng rất vui mừng, không ngừng tính toán. Trí Quang lập tức hành lễ từ biệt với phương trượng rồi sau đó lập tức đi thẳng về căn phòng sau đại điện.

Lúc này phương trượng đang nhìn tượng Phật uy nghiêm trên đại điện, lòng lại nhớ tới một ít chuyện cũ năm xưa. Năm đó một đại hiệp áo trắng sát khí bức người đi vào cửa chùa. Khi đó, phương trượng nghĩ rằng chỉ cần dùng Phật pháp từ từ độ hóa thì sẽ giúp người đó giảm bớt sát khí nhưng không ngờ hiệp sĩ áo trắng đó đã nhiễm ma tính quá sâu, tâm tình cả ngày khó có thể khống chế. Cuối cùng, y đã đánh trọng thương phương trượng.

Sau đó, Phương trượng thấy y như vậy, thì thương tình thu xếp cho y tu luyện tại động Bồ Đề, dùng Phật pháp vô biên áp chế ma khí trên người y. Một năm sau, y đi ra khỏi động, quỳ trước mặt phương trượng, cầu xin được quy y nơi cửa Phật. Phương trượng giúp y xuất gia, xuống tóc ở đại điện, lấy pháp hiệu là Độ Không. Đức Phật từng nói: Độ hết thấy mọi cái "không", vạn sự vạn vật trong thế gian đều trốn không thoát một chữ "không". Hiệp sĩ áo trắng vì cảm kích phương trượng có tình thương bao la nên dốc lòng tu luyện, không chỉ võ nghệ mà Phật pháp cũng tiến bộ.

Thế nhưng phương trượng chưa bao giờ hỏi qua thân thế của Độ Không. Mỗi lần y phạm tội, ngài đều vì y còn trẻ nông nổi mà bỏ qua. Ngài biết bản tâm y không ác. Phương trượng vụng trộm đem bảo vật trấn quốc trong chùa là "Đại Bi Tịnh Thế chú" truyền cho Độ Không làm y vô cùng cảm kích, tình cảm đối với phương trượng như tình cha con. Phương trượng lấy Phật pháp và sự quan tâm đối đãi Độ Không, đây chính là một yếu tố quan trọng đối với Độ Không sau này.

Nếu nói "Đại Bi Tịnh Thế chú" là võ học tà ác nhất thiên hạ, cũng là lời nói dối rất thiện ý rồi. Người có nội tâm không kiên định, nếu cưỡng ép tu luyện thì có khả năng sẽ tẩu hỏa nhập ma, sau đó thân thể nổ tung mà chết. Thời thượng cổ ở thế giới Tây phương Cực Lạc, Như Lai Phật Tổ đã truyền lại một bộ võ học, đó là một bộ võ học diệt thế. Nó có thể giúp cho tâm trí người tu luyện hướng thiện, và nó cũng làm cho người luôn truy cầu sự tà ác tạo nên một cuộc phong ba chốn võ lâm.

Võ lâm tương truyền rằng năm đó một vị hiệp sĩ áo trắng vì nó phá bảy môn phái, giết lụi ma giáo. Mặc kệ tốt xấu ra sao, hiệp sĩ áo trắng có phải vì truy cầu vị trí võ học trí tôn hay không, triều đình vẫn phái ra một ông lão thần bí, cùng hãn quyết chiến trên đỉnh núi Ngũ Nhạc.

Hiệp sĩ áo trắng tẩu hỏa nhập ma, bị ông lão đó đánh rớt xuống vực sâu vạn trượng, sau đó ông ta đã báo lại với triều đình rằng y đã chết. Vốn dĩ, triều đình muốn phái Thiên Kiếp, người mạnh nhất thiên hạ, đến tiêu

diệt hẳn ta. Thế nhưng, tìm mãi không được, cho nên hoàng đế chỉ có thể mời ông lão thần bí đó. . .

Hiệp sĩ áo trắng rơi xuống vách núi, kinh mạch và lục phủ ngũ tạng trong cơ thể đều bị chấn vỡ, thế nhưng là kỳ tích phát sinh, một tia sáng đã phủ lên người y, rồi sau đó các vết thương từ từ lành lặn, các vết thương bên ngoài cơ thể biến mất, cả người như chưa từng bị thương. Nhưng mà y đã bị ma khí nhập vào bên trong cơ thể nên vết thương bên trong vẫn chưa lành hẳn, y bước đi tập tễnh đến một ngôi chùa, rồi gõ cửa.

Về sau, trước khi lâm chung lão hoàng đế đã giao phó cho con của hắn là Nguyên Khánh, phải tìm Thiên Kiếp, người mạnh nhất trong thiên hạ, ổn định võ lâm, để Hoàng triều mãi mãi lưu truyền. Lúc đó Nguyên Khánh đã âm thầm quyết tâm, mặc kệ thiên hạ có lớn bao nhiêu cũng phải tìm ra người đó.

Lời nói của vị lão hoàng đế trước lúc lâm chung, đối với thiên hạ thái bình, với năm châu thịnh thế về sau dần hiện rõ ảnh hưởng. . . .

THIÊN HIỆP TÌNH

Bình Đạm Nhất Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thành Diệp Cô

Phố xá trong trấn rất náo nhiệt đông vui, ngựa xe như nước, người qua kẻ lại tấp nập. Ở góc đường xa xa xuất hiện một bóng dáng xinh đẹp.

Người qua lại hấp dẫn vây quanh nhìn Khuynh Thành, có vài tên nhìn nàng đến chảy cả nước miếng, cũng có rất nhiều vị phu nhân tức giận vội vàng lôi người đàn ông của mình trở về nhà. Khuynh Thành vốn chẳng để ý, đi đến bên một tiểu nhị hỏi đường đi đến thành Diệp Cô.

Thành Diệp Cô là một tòa thành rất lớn, giàu có nổi danh ở phía Tây Nam, nghe nói người sáng lập ra nó là Diệp Vấn Thiên, một hiệp sĩ giang hồ, hấn được mọi người quen gọi là Diệp Đình Thiên. Diệp Đình Thiên là người hành hiệp trượng nghĩa, đã có rất nhiều nhân sĩ giang hồ ngưỡng mộ danh tiếng mà đến, với mong muốn được gặp hấn một lần. Sau đó hấn lại được Nguyên Khánh khen ngợi phong làm Tây Nam Đại tướng có quyền hiệu lệnh đại quân ở Tây Nam, chính vì điều này nên đã có vô số quan viên đến đây nịnh bợ. Lần đại hội Võ Lâm này Hoàng Đế Nguyên Khánh đích thân tiến hành, trọng yếu chính là muốn tìm ra người có tên Thiên Kiếp.

Ánh mắt tiểu nhị buông xuống nhìn Khuynh Thành, thầm nghĩ dáng dấp của tiểu ni cô này cũng thật xinh đẹp, cũng có thể so với tiên tử trên trời. Đáng tiếc thật đấy!

Khuynh Thành nhìn thấy tiểu nhị đang thất thần, nàng nâng tay quơ quơ trước mặt hấn vài cái.

Bấy giờ tiểu nhị mới phục hồi lại tinh thần rồi trả lời: "Đi về hướng Trấn Tây thêm năm dặm, sẽ nhìn thấy có một cây cầu lớn...."

Nghe xong, Khuynh Thành không để ý đến hấn, xoay người đi thẳng về hướng Trấn Tây....

Trên đường, ba người vừa đi vừa nói chuyện, bỗng nhiên nghe thấy phía trước có người đang lao đến, Diêu Túy nhanh chóng vào tư thế phòng bị.

Đại thúc của Hồ Tử, thì ra là đại thúc của Hồ Tử, lúc này Diêu Túy mới thả lỏng người. Lão giả vừa đến bên cạnh thì lập tức túm Hắc Hồ Tử, xoay người đi về phía trước.

Hai người khó hiểu, bước theo, rồi họ thấy nét mặt rất nhiệt tình của các hương thân trong thôn.

"Người đi nhiều ngày như vậy, đã tìm được cái bình kia chưa?" Lão giả hỏi.

Hắc Hồ Tử rất cung kính đáp lời: "Đi nhiều ngày như vậy mới phát hiện cái bình vẫn ở trong nhà, ta đúng là nhất thời lo lắng lung tung."

Khóe miệng Độ Không cong lên thành một nụ cười gian xảo, y liếc Diêu Túy đứng ở sau lưng. Nàng đang quay đầu nhìn bãi cỏ bên cạnh nhưng sắc mặt lại đỏ hồng.

Hắc Hồ Tử vội vàng giới thiệu hai người cho vị ông lão, ông khẽ gật đầu nói: "Nếu đã là khách xin mời hai vị vào trong thôn nói chuyện."

Hai người lần lượt gật đầu đồng ý, cùng đi theo bọn họ vào trong thôn. Tiến vào bên trong thôn dân nhao nhao chào hỏi ông lão.

Càng đi về phía trước lại càng hoa lệ nhưng hai người lại nhìn thấy một nơi có cánh cửa đóng rất chặt, sương mù từ bên trong không ngừng tỏa

ra, Diêu Túy kéo kéo Độ Không, ám chỉ nói với y: "Đây chính là từ đường, bên trong có rất nhiều vàng bạc tài bảo đó nha."

Độ Không rất tự nhiên cười ha hả, điều này làm cho tất cả ánh mắt của mọi người chiếu lên y. Độ Không gãi gãi đầu nói: "Thật ngại quá, ta là từ trên núi xuống không biết lễ nghi phong tục, đã thất lễ rồi." Hắc Hồ Tử tiến lên vỗ vai y: "Lão đệ, không có việc gì đâu, có đại ca đây đệ cứ yên tâm ở đây mà phụng bồi cùng ta đi."

Mọi người đang đi trên đường cùng cười rộ lên rồi cứ đi thẳng về nhà của Hắc Hồ Tử. Qua mấy khúc cua queo, đã thấy một cánh cổng mở rộng, có một hạ nhân vội vàng chạy tới, hỏi Hắc Hồ Tử. Hắc Hồ Tử ra hiệu, hạ nhân vội vàng chạy vào.

Bước vào trong đại đường, ánh mắt của Diêu Túy bắn phá khắp bốn phía, nàng thầm nghĩ: Đêm hôm đó nhìn không rõ, không ngờ trong nhà này toàn là đồ cổ, tùy ý lấy một món đồ cũng đã đáng giá hơn trăm hơn ngàn. Diêu Túy một lần nữa đánh giá lại Hắc Hồ Tử.

Hắc Hồ Tử mời mọi người vào, lão giả cũng không nhiều lời ra hiệu với mọi người, đại đường lập tức an tĩnh lại.

"Mau lấy bình ra để mọi người an tâm." Lão giả vừa nói xong, Hắc Hồ Tử liền đi thẳng vào bên trong, nhìn Diêu Túy ngầm nói không có việc gì đâu, cái bình lập tức được gã mang ra. Lão giả vuốt vuốt, ngón tay thỉnh thoảng còn chuyển động: "Đúng là nó rồi, giờ mọi người có thể yên tâm rồi, Đại Hồ Tử, ta sẽ thay người bảo quản nó."

Hắc Hồ Tử cũng không từ chối, lão giả cầm lấy bình, sắp xếp xong công việc rồi bước ra ngoài. Trong nhất thời, đại đường lại yên tĩnh trở lại.

Hắc Hồ Tử tranh thủ thời gian phân phó hạ nhân nhanh chóng chuẩn bị một gian phòng tốt nhất, Diêu Túy không hiểu vội vàng hỏi: "Này! Hắc Hồ Tử, một gian phòng là thế nào?"

Vấn ngồi ở trong một góc, Độ Không cười đến xấu xa nói: "Người là lão bà của ta mà cũng muốn phân phòng ngủ à?"

Hắc Hồ Tử nhìn hai người đang đấu khẩu kịch liệt, không thèm để ý tới, phân phó hạ nhân chuẩn bị thêm một gian phòng, làm chút đồ ăn đưa đến.

Hắc Hồ Tử ngắt ngang cuộc tranh cãi: "Hai vị, lần này ta muốn tham gia đại hội võ lâm, không biết có ai muốn đi cùng không?"

Nghe thấy thế, Độ Không do dự, Diêu Túy khoát tay nói: "Ta thích đi xem náo nhiệt có khi lại thuận tay vét được chút tài sản."

Độ Không vốn không muốn đi nhưng lại thấy Diêu Túy xinh đẹp ngồi đó, tâm tình say mê không buông được nên cũng đồng ý. Hắc Hồ Tử giải thích thêm một chút, hiện nay nhân tài thiên hạ xuất hiện tầng tầng lớp lớp. Ví dụ như Diệp Đình Thiên được hoàng đế ban thưởng phong làm Đại tướng quân. Gương mặt gã đầy vẻ hâm mộ làm cho Diêu Túy không kìm được mà cười rộ lên. Nói đến Diệp Đình Thiên, tất nhiên là Độ Không sẽ không biết gì về hắn. Đối với một người ở nơi sơn dã sao có thể theo kịp thế sự ở nhân gian.

Hắc Hồ Tử nhìn ra được vấn đề của Độ Không nên nhanh chóng giải thích. Nói thêm một chút về Diệp Vấn Thiên, Độ Không giật mình như nhớ tới cái gì đó.....

Hắc Hồ Tử không để ý cứ tiếp tục nói, lần này hoàng đế hạ lệnh tìm kiếm Thiên Kiếp, người có thể bình ổn được võ lâm. Thánh dụ nhắc tới nếu ai dẹp yên được ma giáo thống nhất võ lâm liền phong làm "Chí Tôn", đây mới chính là điều gã thiết tha mơ ước. Hắc Hồ Tử chìm vào trong say mê, nắm đấm của Độ Không càng ngày càng chặt thỉnh thoảng còn phát ra tiếng ken két, hai người lại không nhận thấy, lúc này mỗi người đều mang một tâm sự riêng.

Bữa cơm chiều qua đi, mỗi người trở về phòng mình, Độ Không nhớ tới năm đó bị Diệp Vấn Thiên đánh bại lại còn bị hãm cướp mất người con gái y yêu thương hết mực. Diệp Vấn Thiên là một tên giáo hoạt, người thường khó có thể đối phó được hẳn.

Thành Diệp Cô, dưới ngọn đèn dầu là những con phố rộn ràng. Lẫn trong đám người có một quý phu nhân tư thái mỹ lệ đang ngồi ở trước một quán nhỏ bày bán trang sức ven đường: "Tiểu nhị, cái này có phải là một cặp không?" Phu nhân hỏi.

Tiểu nhị từ dưới đáy bàn đang moi moi thứ gì đó.... Xoạt! Lưỡi dao màu trắng lóe sáng, thoáng cái nó đã nằm trên vai của vị phu nhân. Người qua đường nhôn nhao chạy trốn một mảng phố xá lập tức vắng tanh. Nha hoàn bị hù dọa đã sớm bỏ chạy, chỉ còn lại phu nhân. Dưới ánh trăng lưỡi dao như càn phát ra sự rét lạnh, cô tịch.

Vài kẻ không sợ chết đều ở lại, có người còn chỉ vào vị phu nhân đó rồi nhỏ giọng nói: "Đây chẳng phải là phu nhân của Diệp thành chủ hay sao?"

"Mau đi thông báo cho Diệp thành chủ." Một người nhìn như nô bộc nói ra.

Tội nhân giơ đao lên lớn tiếng gào lên: "Tất cả tránh xa ra cho ta, ta phải khiến cho tên Diệp Đình Thiên phải hối hận."

Chỉ chốc trong chốc lát, từ trong đám người có một trưởng giả* diện mạo bất phàm bước ra, y phục hoa lệ vừa cười vừa nói: "Tiểu tử này mau thả phu nhân ta ra. Ta sẽ bảo đảm tính mạng của ngươi." Tặc nhân* bị khí thế của trưởng lão đè ép khiến thanh đao rớt xuống dưới đất, phụ nhân bị rạch một đường, máu nhanh chóng tuôn ra.

[*Trưởng giả: Người xuất thân bình dân nhờ buôn bán, kinh doanh mà giàu có, trong xã hội cũ. Nhưng trong trường hợp này, nó dùng để chỉ một người đứng đầu.]

[*Tặc nhân: danh xưng dùng để gọi mấy người làm việc xấu.]

Ba đến năm người hầu lập tức xông tới, đè ngã tên đó xuống dưới đường. Trưởng giả rút từ trong ống tay áo một chiếc khăn tay lau sạch vết máu ở đầu vai cho phu nhân.

Trưởng giả khoát tay chặn lại: "Thả hẳn ra, phu nhân không bị tổn thương, ta nghĩ hẳn cũng là lần đầu tiên làm liều, chắc hẳn trong nhà gặp phải khó khăn, Diệp Quần đến phòng thu chi trích ra mười lạng bạc cho tên tiểu tử này đi."

Đám đông trên đường bị hấp dẫn bởi khí khái của vị trưởng giả này, trong lúc nhất thời tiếng vỗ tay từ bốn phía nổi lên mọi người hô to: "Diệp thành chủ vạn tuế."

Diệp Đình Thiên phát phát tay ý bảo mọi người hãy mau tản đi, hẳn đi đến trước tên trộm nhỏ giọng thì thầm: "Sau này người không được xuất hiện trong thành, ta sẽ gọi Diệp Quần tiễn người đến Đô thành."

Vừa nói xong, hẳn đỡ phu nhân bước đi. Vào một khắc lúc nửa đêm, một thân ảnh biến mất khỏi thành. Núp ở một bên thì thầm với Diệp Quần: "Phái một người đến giết hẳn để thanh trừ hậu hoạn." Thật ra thì tiểu tử kia bị Diệp Đình Thiên ép buộc, dù sao người nhà vẫn còn trong tay người ta, tiểu tử đó không thể không làm.

Trong bóng đêm, Diệp Quần khẽ thở dài, hẳn phát hiện thế gian chỉ toàn là những lời dối trá, toàn là những âm mưu. Lòng hẳn thống khổ suy nghĩ mong có thể gặp được một tri kỷ cùng hẳn chia sẻ tất cả.

Chính vì như thế, sau này Diệp Quân, thậm chí là toàn bộ thành Diệp
Cô đều vô cùng vui mừng.....

THIÊN HIỆP TÌNH

Bình Đạm Nhất Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Gặp Nhau

Diệp Quần kỳ thật minh bạch rất nhiều điều. Chuyện tình cảm không phải cứ mình muốn là được. Ánh trăng dù sáng ngời như thế vẫn không thể chiếu tới nơi âm u hẻo lánh trong tim.

Giờ phút này, Diệp Đình Thiên trở lại thư phòng, chuẩn bị lấy giấy bút viết gì đó. Ánh mắt tức thì ngưng trọng.

Nói trở lại, Trí Quang đến thị trấn ngay khi rời chùa. Hãn đội bộ tóc giả ngày xưa, cười hì hì, tiêu sái đi trên đường cái của thị trấn. Hãn đến một quán rượu trắng trộn kê rượu thịt. Trong nội tâm thình thoảng tự nói, rượu thịt là chuyện ngoài thân, chỉ cần Phật còn trong lòng là được. Sau đó cười hặc hặc, bắt đầu ăn, tướng ăn như quỷ đói, khiến người trong quán nhìn thấy bàn tán cười rộ .

Kỳ thật từ ba năm trước đây, mỗi khi phương trượng sai hãn xuống núi mua sắm hương nến, hãn đều đến các khách điểm trong trấn ăn một hồi, để bù đắp cho những ngày không được ăn thịt mỡ. Trí Quang hưởng thụ nói: "Tiểu nhị còn chưa có rượu sao, mau đem cho đại gia thêm một bình nữa." Tiểu nhị lập tức đem thêm thức ăn và rượu ngon ra, lúc này Trí Quang sớm đã đem những chuyện phương trượng căn dặn ném ra sau đầu. Mùi rượu men say, còn bắt chọt hát một điệu dân gian sơn dã.

Ở bên cạnh, võ lâm nhân sĩ sớm đã nhìn ra hãn là người xuất gia, thờ dài nói: "Bây giờ cái gì cũng không đáng tin, miệng niệm Phật mà uống

rượu ăn thịt! Kinh nha! Ta thấy tất cả đều là lừa đảo. . . Cả quán nhao nhao chỉ chỉ Trí Quang.

Đang nói Trí Quang sao? Hăn giờ đã say, tê liệt ngã xuống mặt bàn rồi. Tiểu nhị không có biện pháp, đành phải đỡ Trí Quang quay về phòng trọ chờ đợi ngày sau tính tiền.

Lúc này, tiểu ni cô Khuynh Thành đang vất vả đi trên đường núi. Nàng quay đầu dùng ống tay áo lau sạch mồ hôi trên trán rớt xuống . Rồi đi một ngày rười rôi, ngày đầu lại chỉ đi được vài dặm. Khuynh Thành trầm tư, thấy bốn phía không người, chân đạp xuống rồi chậm rãi bay lên, thân thể như tiên nữ nhẹ nhàng theo gió bay đi. Kỳ thật, khinh công Khuynh Thành vô cùng hiểm thấy, trong chốc lát bay hơn mười dặm.

Năm đó, Khuynh Thành vì trốn tránh quan phủ đuổi bắt, võ lâm nhân sĩ đuổi giết, nên không thể không chạy trốn tới am ni cô. Trong biến lửa ngày đó, Khuynh Thành chỉ hận sở học của mình không thể cứu được một nhà Khuynh Minh Phủ đại nhân. Điều đó khiến nàng thương tiếc suốt đời. Nói đến Khuynh Minh Phủ, hăn làm quan thanh liêm, yêu thương dân chúng, luôn tố cáo tham quan. Thế nhưng, trong lúc không đề phòng, hăn bị Lưu công công đồ oan. Lúc đó Hoàng Đế đã gần đất xa trời, không có tâm trí để quan tâm đến chính sự. Ngài đành phải tùy ý Lưu công công lấn lướt quyền hành, khiến một nhà Khuynh Minh Phủ oan ức. Lưu công công sợ phiền phức về sau, nên phái thích khách đến tiêu diệt cả nhà. May mà một người thần bí biết được, tiến đến ngăn cản. Thế nhưng, không kịp, khi y đến thì gia đình Khuynh Minh Phủ toàn bộ chết hết. Thích khách gây hỏa hoạn nhằm tiêu hủy chứng cứ, bị người thần bí tức giận đều giết sạch. Lửa quá lớn không thể dập tắt, khi trời sáng chỉ còn cặn bã. Người thần bí thương tâm đến cực điểm trong nội tâm chôn xuống quyết tâm báo thù. Sau này, y đổi tên thành Khuynh Thành nhằm hạ quyết tâm, đem tên Lưu công công ra công lý. Sau khi Lưu công công biết chuyện lạ, lập tức phái sát thủ,

chiêu cáo võ lâm treo thưởng khắp nơi để giết chết người đó. Những kẻ tham tài sắc cùng nhau đuổi giết Khuynh Thành. Nàng sức yếu thể cô, liên tiếp bại lui, đành trốn trong am ni cô. Sư thái cũng chưa bao giờ hỏi qua chuyện cũ của Khuynh Thành. Ngài nhìn nàng đau khổ lẻ loi nên rất chiều cố, đem tinh túy võ học suốt đời mình toàn bộ truyền cho Khuynh Thành. Võ công nàng vốn rất lợi hại, nay tu vi cao thêm một tầng.

Mấy năm này, Khuynh Thành không ngừng lui tới các thành trấn xung quanh, nghe ngóng chuyện Khuynh Minh Phủ vì sao mà chết. Lúc đầu điều tra không tiến triển, về sau, từ trong nội cung truyền ra tin tức Lưu công công ăn được thuốc Phản lão hoàn đồng, trăm năm khó gặp. Thuốc đó có thể khiến người già trở nên tráng niên, công lực tăng thêm một bước. Sau khi ăn xong, tóc Lưu công công lập tức từ trắng biến thành đen, thân thể phát sinh cải biến. Từ đó, Khuynh Thành mới hiểu được Khuynh Minh Phủ vì sao mà chết. Mỗi lần nghĩ đến tên Lưu công công đáng hận, thân thể Khuynh Thành thỉnh thoảng run rẩy, nhớ tới đại nhân bị ám hại.

Thuốc Phản lão hoàn đồng vốn là vật của Thiên Thượng lão quân. Sau khi một con khỉ quật ngã được lô thì thuốc rơi xuống nhân gian. Tương truyền, dân chúng chỉ nghe một tiếng vang thật lớn trên bầu trời, rồi mấy vật thể phát ra kim quang chậm rãi hướng phía tứ phía tán ra. Thiên hạ tổng cộng năm khối mà thôi. Theo truyền thuyết, Thiên Kiếp khi sắp chết ăn một viên, sau đó không chỉ khỏe mạnh mà còn trẻ lại. Sau này Lưu công công trong nội cung biết được phái người tìm. Khuynh Minh Phủ lại vô tình có được, định hiến cho vị Hoàng Đế gần đất xa trời kia. Thế nhưng, Lưu công công ở bên cạnh gèm pha, lão Hoàng Đế tin lầm, hạ lệnh bình định một nhà Khuynh Minh Phủ .

Sau khi lão Hoàng đế chết, Lưu công công trắng trợn vơ vét của cải, nhanh chóng khuếch trương thế lực. Về sau Nguyên Khánh lên ngôi, biết hẳn là kẻ địch khó nhai, đành phải phái kì binh tìm Thiên Kiếp, người đệ nhất thiên hạ .

Sau khi bay nửa ngày, Khuynh Thành mới nhìn thấy có thành trì phía trước. Nàng liền hạ xuống mặt đất, chậm rãi đi về phía trước.

"Ba chúng ta đi thôi, mọi chuyện tất có Hắc Hồ tử ta xử lý" .

Ở trong thôn một ngày, Hắc Hồ tử không kìm nén được, lôi kéo hai người đi ra ngoài. Lão giả đang muốn giữ lại thì Diêu Túy phiến chán vẫy vẫy tay, quay đầu hướng phía trước đi đến. Ba người cũng không chút lưu luyến , thẳng tắp đi về phía trước.

"Lại đi thêm hai dặm phía trước sẽ có tòa thành lớn. Trong đó cái gì cũng có, so với thị trấn của các người thì náo nhiệt hơn nhiều." Hắc Hồ tử vừa đi vừa giảng thuật.

Lúc này, tâm tình Độ Không khiến người khác không thể lý giải, càng đi về phía trước, thần sắc càng phức tạp. Từ hôm qua, Diêu Túy đã nhìn ra, chẳng qua giả bộ không để ý.

"Ai! Ta bảo hôm nay không ngờ tâm tình tốt như vậy, thì ra do mặt trời thật đẹp nha" Diêu Túy xấu xa mà cười cười.

Hắc Hồ tử tiến lên đến nghiêm mặt hỏi: "Trời sắp mưa, sao có mặt trời được."

"Chẳng lẽ, người không cảm thấy đầu Độ Không so với mặt trời còn sáng hơn sao?" Hai người thay nhau cười rộn.

Trong lòng Độ Không vẫn âm u ,không nghe thấy chuyện họ nói. Hắc Hồ tử tiến lên vỗ bả vai Độ Không.

"Trời muốn mưa, mẹ phải lập gia đình, sao quán mà mọi việc được" Độ Không cười khổ.

Diêu Túy nhìn ra Độ Không bần khoản nói: "Đã đến thành, Độ Không, người nên thay đổi trang phục để tránh làm cho người ta để ý."

Độ Không cảm thấy hợp lý: "Đúng nha! Đi nhanh đi, trời sắp mưa."

Kỳ thật hiện nay thiên hạ chiến loạn, võ lâm quần khởi. Hòa thượng rất ít cho nên hẳn sẽ làm cho người ta ấn tượng.

"Chú ý , sắp tới rồi, người xem phía trước" Hắc Hồ tử hô.

Chỉ thấy trước mắt là tấm biển với ba chữ to "Nhạc Dương thành" rất khí khái. Phía cửa thành thỉnh thoảng có nha sai dò xét người qua đường. Ba người cũng không nhiều lời, trực tiếp đi vào. Trên đường cái, cảnh ca múa mừng thái bình, trăm nghề hưng thịnh. Diêu Túy vừa đi dạo, vừa hưng phấn khó biểu đạt.

Lúc này, Khuynh Thành đã vào trong thành, đi vào một khách điểm đặt gian phòng. Đồng thời, ba người cũng vô tình đi hướng khách điểm đó. Khi ba người đi vào, Độ Không không có chú ý nhiều. Thế nhưng khi Khuynh Thành cẩn thận quay đầu lại, khi vừa nhìn thấy hắt nước mắt lập tức chảy xuống ... Là cảm thấy bi thương, tổn thương, hay là may mắn?

Giọng Khuynh Thành chất chứa thâm tình: "Độ Không, ta là Khuynh Thành."

Độ Không không cười, còn Diêu Túy bên cạnh thì tức giận dậm chân. Khuynh Thành nhìn hai người sau lưng Độ Không, khi nàng phát hiện Diêu Túy thì nhìn chăm chăm , Diêu Túy cũng đưa mắt nhìn lại. Nhất thời tia lửa nổi lên bốn phía, hai người nhìn nhau như kẻ thù sinh tử...

Hắc Hồ tử nhìn ra thần sắc hai người, nói: "Nếu như tất cả mọi người nhận thức, sao không cùng ngồi ăn một bữa cơm."

Hai người đồng thời nói: "Tốt! Cầu còn không được", ĐỘ KHÔNG sớm đã không tâm tư quản những thứ này, bốn người ngồi xuống nhà trọ nhất thời không khí ngưng trọng lên, chỉ có tiếng bát đũa. HẮC HỒ tử nhìn trái phải nhìn, được một hồi thì bất đắc dĩ buông tha, cúi đầu ăn cơm trong bát.

Đang ăn thì một đám người vạm vỡ, tay cầm đại đao bước vào quán, lập tức nhìn về phía họ.

Bốn người cũng không để ý, nhàn nhã ăn cơm vì biết rõ công phu của bọn kia chưa đủ làm họ sợ hãi.

Lúc này, ở thị trấn nhỏ, trong phòng Trí Quang thỉnh thoảng truyền ra tiếng lẩm bẩm, thân thể thỉnh thoảng lảo đảo, đấm đá lung tung, động tác thô tục vô cùng... Trí Quang sớm đã đem lời dặn phương trượng ném đi, chìm đắm trong mộng đẹp.

Võ lâm sắp có biến, quần hùng không ngừng xuất hiện trong Diệp Cô Thành, không ngừng vén lên nhiều sự tình, có thể mưu đồ của Diệp Đình Thiên sắp sửa diễn ra. . .

THIÊN HIỆP TÌNH

Bình Đạm Nhất Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Chạy Trốn

Một tên vạm vỡ háo sắc hưởng bàn của nhóm Độ Không đi tới, rồi một tay kéo Diêu Túy. Diêu Túy nhất thời không cách nào giãy giụa, tên kia tuy không có võ nghệ, thế nhưng sức lực lại khá lớn. Hắn nhe răng nhếch miệng cười:

- Các nàng thật xinh đẹp, đại gia ta hôm nay muốn.

Hắc Hồ Tử trừng mắt, muốn phóng đến chỗ tên kia, nhưng Độ Không vội vàng kéo lại, nhỏ giọng ý bảo trước tiên đừng nên động thủ. Một tên đàn ông vạm vỡ bất cần đời cúi đầu nói:

- Như thế nào, người không phục? Vậy để gia ta giáo huấn người.

Tiểu nhị khách điểm tiến lên khuyên can. Tên kia túm lấy tiểu nhị quăng ra ngoài. Tiểu nhị như một con gà tây bị , lập tức té xỉu.

Lúc này, sắc mặt Hắc Hồ Tử đã âm trầm, Độ Không biết đây là bản mặt muốn giết người, liền cười nói:

- Người mang người đi đi, hai người đàn bà này ta là nổi cáu, sớm muốn đổi rồi.

- Vẫn là vị tiểu huynh đệ này nói đúng - Một tên cao to cười ha hả hói.

Độ Không biết rõ bây giờ không phải là lúc tiết lộ nội tình, đành phải để bọn họ dẫn người đi. Ba người đặc ý bắt lấy Diêu Túy, Khuynh Thành, lại hét lên hỏi ông chủ đường đến hậu viện.

Hắc Hồ Tử đang định mắng Độ không, thì hắn đã đưa tay lên ý bảo Hắc Hồ Tử đi thẳng vào, tiến thật sao? Mấy tên đàn ông đấm vỡ sớm đã nằm rạp trên đất cầu xin tha thứ:

- Hai vị hiệp nữ, tiểu đệ lỗi mãng xin đừng trách móc.

Nói xong câu, Hắc Hồ Tử lại một cước đạp giữa mặt người kia, chỉ thấy tên kia bay ra ngoài, Hắc Hồ Tử phẫn nộ hung hăng nói:

- Hôm nay thiên đại gia ta muốn lấy cái mạng này của người.

Độ Không vội vàng tiến lên ngăn cản:

- Hồ Tử huynh đệ, hôm nay tạm tha đi, sau này phát hiện lại trừng phạt mấy tên tiểu tặc này.

Diêu Túy, Khuynh Thành đứng một bên nghỉ ngơi, ánh mắt hai người chạm nhau đồng thời nở nụ cười. Độ Không nhìn người cười say lòng đến ngây dại, trong lòng hắn thâm nghĩ chẳng lẽ đây là thiên đường! Nước miếng cũng sắp chảy ra rồi. Hai người thấy ánh mắt của Độ Không thì bỗng đều tức giận, nghiêm mặt quay đầu sang hướng khác.

Hắc Hồ Tử đẩy Độ Không nói:

- Huynh đệ, người xem xử lý mấy người kia thế nào.

- Thả, mấy tên mao tặc này ta còn muốn lĩnh hội - Độ Không nặng nề nói.

Hắc Hồ Tử đang muốn giải thích thì Độ Không lại đưa tay cản lại, mấy tên vạ vỡ kia biết rõ nên kéo mấy người anh em đang ngã dưới đất chao đảo bước ra ngoài.

Độ Không báo cho ba người ở khách điểm biết rằng không thể ở lại, cả ba đều cảm thấy khó hiểu. Một hồi lại tranh thủ thời gian rời khỏi nơi thị

phi này. Sau khi đoàn người Ngô Không rời đi, chỉ trong chốc lát một tên đàn ông vạm vỡ bị thương chỉ vào trong khách điếm, hơn mười quan binh xông vào trong. Hóa ra là tri huyện đại nhân yêu thích đấu vật mà mấy tên vạm vỡ này lại là giáo luyện. Vậy nên bọn hắn luôn hoành hành ngang ngược, ức hiếp người dân.

Bốn người đi ra khỏi thành, thỉnh thoảng lại có tiếng thở dốc, Diêu Túy tức giận nói:

- Sợ gì chứ, đồ nhát gan.

Độ Không cười châm biếm, nói:

- Người nhát gan là bạn của người hay là người?

Hắc Hồ Tử nhìn hai người trên chọc lẫn nhau, Khuynh Thành ở bên cạnh, nội tâm cảm xúc phức tạp, hỗn độn. Lại thêm một lần cảm thấy đáy lòng lạnh như băng, đau đớn giống như muốn há miệng nói gì đó, nhưng lại lùi bước, giữa mười ngón tay lộ ra sự lạnh lẽo và cô đơn chưa từng có.

Ngay lúc này nội tâm Khuynh Thành không ngừng lặp đi lặp lại câu hỏi: Ta cứ cam tâm như vậy sao? Đây là kết quả ta muốn sao?

Diêu Túy tránh Độ Không thành tình đánh Khuynh Thành một cái. Khuynh Thành cả kinh lập tức thu hồi lại sắc mặt, mỉm cười nói:

- Diêu Túy cô nương có chuyện gì?

Diêu Túy quay đầu nhìn sang Độ Không bên cạnh thè lưỡi làm nũng nói:

- Khuynh Thành tử, người giúp ta giáo huấn Độ Không đi.

Lúc này Khuynh Thành đâu còn có tâm tư mà làm những chuyện này, chỉ lạnh lùng nói:

- Độ Không người cứ trêu muội muội Diêu Túy, ta móc con mắt người xuống cho chó ăn tươi.

Độ Không và Hắc Hồ Tử nhất thời thấy sau lưng phát lạnh, hơi lạnh tản ra cả xung quanh. Hắc Hồ Tử thở dài nói:

- May mắn lão Hồ ta không lấy vợ.

Độ Không vừa cười vừa nói:

- Độc nhất là lòng dạ nữ nhân.

Hai người lần lượt gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Tin tức từ nội thành truyền ra muốn bắt giữ hai nam hai nữ truyền vào tai bốn người, Khuynh Thành hỏi:

- Độ Không, tiếp theo chúng ta nên làm gì?

Hắc Hồ Tử ở bên cạnh mở miệng nói:

- Giết người xông ra ngoài.

Diêu Túy liếc mắt nhìn Hắc Hồ Tử một cái, nói:

- Không bằng trước tiên cải trang lẫn vào đám người cứ như vậy chắc sẽ không bị phát hiện.

Ba người tỏ vẻ đồng ý, lập tức đi đến tiệm quần áo. Trên đường bốn người đi tất cả đều là quan binh, thỉnh thoảng sẽ có người bị chặn lại tra hỏi. Những người bán rong trên đường bị bốn người làm liên lụy không có cách nào buôn bán được liên tục kêu khổ.

Cả bốn người đi vào một cửa hàng may không lớn không nhỏ. Ông chủ rất nhiệt tình mời gọi:

- Xin hỏi mấy vị khách quan muốn tìm quần áo kiểu gì.

Người làm ăn mà! Dù sao vẫn không tránh được nói đen thành trắng. Người chết cũng có thể nói sống, cả bốn người đồng thời cảm thấy ông chủ này quả thật đê tiện!

Diêu Túy cả ngày ghé khắp các gian hàng lớn, thấy trang phục trong tiệm rất bình thường thì khoát tay nói:

- Ông chủ chỗ này của người không có bộ nào đẹp sao?

Ông chủ vội vàng mở tủ quần áo sau lưng, Hắc Hồ Tử phun một tiếng, ánh mắt cả bọn lướt qua ông chủ nhìn vào bên trong.

Mấy bộ trang phục kia lấp lóe sáng đến chói mắt. Ông chủ bắt đầu giới thiệu, quần áo nơi đây tất cả đều là tơ tằm đặc biệt ở phía nam. Là chọn những loại tơ tốt nhất dệt nên, trải qua hơn ba trăm năm nghiên cứu mới chế tạo thành. Dao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm. Là báu vật trong nhân gian.

Diêu Túy nhìn nhìn, lại hỏi ông chủ:

- Lấy cái này đi, bao nhiêu tiền.

Ông chủ đập bàn tính nói:

- Khách quan, sơ bộ xem như là mười vạn râu tiền.

Hắc Hồ Tử lúc này há hốc mồm nói:

- Cái gì? Chẳng lẽ ăn cướp sao?

Độ Không cũng không lên tiếng, cũng chọn lấy một bộ . Khuynh Thành đứng một bên hoài nghi nhìn Diêu Túy, ý bảo là không có tiền thanh toán. Diêu Túy móc từ trong túi ra một đồng tiền, quăng lên bàn nói:

- Ông chủ, người đếm xem từng này đã đủ chưa.

Ông chủ mở miệng cười chấp tay nói:

- Đủ, đủ, đủ rồi cô nương.

Bốn người thay xong trang phục, ông chủ lại ha hả nịnh nọt nói:

- Quần áo thật xứng với các vị khách quan, như chế tạo riêng cho các vị.

Diêu Túy phát tay nói với ông chủ:

- Nơi này của người có tóc giả không?

Ông chủ từ một cái rương khác lấy ra không biết bao nhiêu loại, ý bảo Độ Không tiến lên lựa chọn. Kỳ thật Khuynh Thành sớm đã đội tóc giả, còn Độ Không cũng lười không hề chuẩn bị.

Độ Không đội bộ tóc lên thì nhìn rất tuấn tú, khiến ba người còn lại ngưỡng ngùng cười. Đặc biệt là hai cô gái, sắc mặt đều trở nên ửng hồng nhìn Độ Không.

Vẻ mặt Độ Không xấu xa cười nói:

- Chúng ta đi nào hai vị nương tử.

Lúc này, sắc mặt Khuynh Thành và Diêu Túy đều biến thành màu đỏ rồi.

Ra khỏi cửa tiệm quần áo, đi ra ngoài thành. Trên đường đi thỉnh thoảng lại có ánh mắt hâm mộ nhìn về phía Độ Không. Có mấy cô gái còn dừng bước ánh mắt nhu tình dõi theo hắn. Điều này làm Độ Không hoàn toàn vui vẻ, trong lòng ngây ngất.

Độ Không nói với ba người kia:

- Tên của ta đây vừa nghe đã biết là hòa thượng, bằng không sửa một chút đi.

Cả ba người nghĩ đến nguyên nhân đều gật nhẹ đầu bày tỏ sự đồng ý.

Đã đến cửa thành, các quan binh đang tra hỏi người qua đường. Độ Không cải trang như một công tử phong lưu, ôm lấy Khuynh Thành và Diêu Túy đi về phía trước. Hắc Hồ Tử một mình đi phía sau đám người.

Quan binh thấy trang phục kia, ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía một người khác, đồng thời chỉ trỏ, nhỏ giọng nói:

- Người xem, khăn định trong nhà công tử kia có tiền. Lấy tiền của lão tử ở bên ngoài mù quáng chơi bời.

Đồng nghiệp nhưng không cùng mệnh mà! Người nhìn người ta xem, trái ôm phải ấp. Ta bây giờ còn phải đánh lưu manh.

Một quan binh khác tiến lên phía trước nhắc nhở người kia:

- Hôm nay không nhanh chóng tìm thấy bốn người kia, buổi tối trở về đều phải chịu trách phạt.

Đoàn người Độ Không đã chạy trốn qua, lúc này hắn vẫn còn ôm hai người. Diêu Túy đưa cùi chỏ đánh vào chỗ Độ Không sờ, hắn né tránh, lui ra ngoài, cười gian tà nhìn mỹ nhân bên cạnh.

Hắc Hồ Tử do dự nói:

- Ta còn cách thành Diệp Cô rất xa, đi nhanh đi, không thì sẽ tới đại hội võ lâm trễ đấy.

Nói xong cả ba người không còn vui đùa ồn ã nữa, hướng đường lớn đi đến...

Lại nói, hiện tại Diệp Cô Thành người đến tập nập, dù là người bán hàng rong cũng bận rộn chết đi được. Lúc này Diệp Đình Thiên đang ngồi trong thư phòng, nghĩ đến một âm mưu động trời.

Sau khi Trí Quang tỉnh lại, vỗ vỗ đầu, hỏi tiểu nhị hướng đi, xong thì cười ngựa vọt vàng xuất phát đến thành Nhạc Dương.

THIÊN HIỆP TÌNH

Bình Đạm Nhất Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Bóng Lưng

Thế nhân đa sầu, dù sao vẫn ảm đạm mất hồn, Phật viết: Không độ luân hồi. Trên đời bao la mờ mịt, mịt mù không sức sống. Rồi lại nhìn thế gian trầm mê.

Bốn người đi theo đường lớn xuyên qua một rừng cây. Sau đó quyết định dừng lại chỗ này. Màn đêm buông xuống, hôm nay vừa đúng mười lăm trăng tròn. Ánh trăng chiếu xuống mặt đất giúp thấy rõ mọi thứ.

Bốn người đốt lên đống lửa, lúc này không khí vô cùng lúng túng, Hắc Hồ Tử ho khen nói:

- Hôm nay thật nguy hiểm, vẫn may Diêu Túy cô nương nghĩ ra cách thay y phục đào thoát.

Sau khi nói xong, ba người còn lại căn bản không thêm để ý đến hắn ta.

Hắc Hồ Tử cảm thấy tình huống này nên im lặng ở một bên vẫn hơn. Tiếng củi đốt lách tách, trong rừng cây có tiếng cú mèo rên. Không khí ngưng trọng, cả ba người đều có tâm sự, thậm chí ngay cả tiếng hít thở cũng nghe thấy.

Cứ như vậy sao? Giống như phát hiện điều gì đó. Tính cách Hắc Hồ Tử cởi mở, chỉ một lát sau tiếng lẩm bẩm của hắn rơi vào tai ba người kia. Diêu Túy ha hả bật cười, Độ Không cũng hoàn toàn quay về với thực tại:

- Diêu Túy muội muội, vài ngày qua ta vẫn chưa hỏi về chuyện của người.

Ánh mắt Khuynh Thành cũng dời đến chỗ Diêu Túy, cứ thế nhìn nàng ấy.

Diêu Túy cười nói:

- Mỗi ngày ta đều ăn no thì ngủ, ngủ đủ thì chơi.

Hai người biết nàng ta không muốn nói thêm, nên cũng không hỏi tiếp. Độ Không ngáp một cái nói:

- Ngủ đi. Ngày mai còn phải chạy đấy.

Ba người đều tự tìm phương pháp giải quyết là đi ngủ. Dưới ánh trăng lộ ra sự lạnh lẽo, trực tiếp đè nén lòng người. Lúc này Diêu Túy đang không ngừng thầm hỏi mình liệu còn có tương lai không? Đi đến cuối con đường phía trước sẽ là cái gì? Trong lúc nhất thời, nàng chỉ thấy đau đầu, nước mắt long lanh chảy qua chóp mũi lan vào trong miệng. Diêu Túy dùng đầu lưỡi khẽ nếm nước mắt, hóa ra nước mắt đắng chát đến vậy.

Cứ như vậy liệu được không? Cứ đi theo hẵn như vậy, bất kể là chân trời góc biển trọn đời này cũng không chia xa. Diêu Túy thậm chí không biết, đến bây giờ người đàn ông kia đang ở phương nào, liệu còn nhớ nàng hay không? Ngày đó rời đi chỉ để lại bóng lưng, cái cảm giác chân tay luống cuống này, Diêu Túy chăm chú tìm hẵn, dù cho thịt nát xương tan cũng phải tìm được hẵn. Hẵn đã từng nói cả đời này sẽ chăm sóc cho nàng, cùng nàng thề non hẹn biển!

Nàng nhớ, bọn họ đã từng ngắm hoa dưới ánh trăng. Thời gian không ngừng trôi qua, giống như sao băng chỉ xẹt qua vậy, phút giây chói mắt ngắn ngủi thoáng cái đã vụt mất. Sau đó, nàng chỉ nhớ đoạn đường hẵn vẫn

ở cạnh nàng. Nàng thử tìm lại dấu chân hấn để lại, thế nhưng mỗi lần nhìn thấy đều nước mắt không tìm được mà lại rơi.

Sau khi thất vọng, nàng muốn quên đi hấn, cứ như vậy chỉ nhìn từ phía xa, nhưng hai tay lại muốn nắm lấy hấn. Ở trong giấc mơ, hấn vẫn tuyệt tình như thế, đẩy tay nàng ra ngày một rời xa. Có lúc nàng nghĩ hấn chính là người đàn ông bạc tình nhất trong thiên hạ. Có đôi khi nàng thấy nàng đã quá si mê hấn. Nàng muốn chặt đứt sợi tơ hồng này vứt lại, nhưng trong lúc lơ đãng lại nhớ hấn thật nhiều.

Vậy nên suốt ngày nàng dùng rượu làm tê liệt bản thân. Cả ngày ở trong quán rượu, cách ăn mặc của nàng buông thả, giống như kẻ điên bước đi trên đường lớn. Một ngày nàng gặp được một tên ăn mày, hấn ta chỉ nàng cách tìm thấy hấn. Nàng tâm thần hạ quyết tâm, mặc kệ phải trả bao nhiêu giá chỉ cần tìm được hấn nàng đều không tiếc. Vậy nên lúc nàng nổi lên ý định ăn trộm, mỗi lần trộm xong một nhà nàng đều vẽ lên tường để lại dấu vết của mình.

Mỗi ngày nàng đều hi vọng khi hấn thấy dấu hiệu kia, sẽ tìm thấy nàng, cho dù một giây thôi nàng cũng nguyện ý rồi.

Nghĩ lại nghĩ, Diêu Túy vô thức ngủ say. Năm đó, khi Diêu Túy còn là một cô gái nhỏ mười tuổi, ở trên đường chơi đùa, hôm sau một đám người ăn mặc áo quần lỗ lã vào thôn nghe ngóng cái gì đó. Ngay lúc đó thôn dân rất nhiệt tình chiêu đãi khách đường xa. Cứ như vậy qua hai ngày, đám người kia để xông vào, nói nhỏ với người đàn ông kia cái gì đó... Diêu Túy cách cánh cửa sổ nghe thấy âm mưu của mấy người kia. Vậy nên nàng vội vàng chạy về nhà báo cho cha mẹ biết, nhưng bọn họ lại cho nàng vui đùa, chỉ cười cười cho qua.

Đêm kia, đoán người kia trắng trợn làm việc ác, đốt nhà cướp của. Đa số thôn dân đều chết, cha mẹ Diêu Túy vô cùng hối hận. Một cánh tay nâng lên đưa Diêu Túy vào miệng giếng. Nàng chỉ nghe thấy miệng hét lên thảm

thiết, ngay lúc ấy Diêu Túy cố hết sức gọi tên cha mẹ mình. Bị tên ác nhân kia ném vào trong giếng, cứ như vậy chết đi sao? Nàng còn chưa báo thù cho cha mẹ.

Diêu Túy suýt nữa muốn ngất đi. Lúc này một hiệp sĩ áo trắng xuất hiện, cầm kiếm vọt đến. Mấy tên ác nhân kia không kịp la lên đã ngã gục xuống.

Chỉ thấy hiệp sĩ áo trắng kia, kéo dây thừng trói Diêu Túy sắp chết lên, dùng miệng không ngừng thổi khí đưa vào trong cơ thể nàng. Diêu Túy tỉnh lại há miệng thở phì phò. Dùng hết sức lực còn lại bò đến cạnh thi thể cha mẹ gào khóc. Tiếng gào thét kia làm cho người nghe phải tê tâm liệt phế.

Chỉ trong chốc lát, mấy kẻ xấu kia lại đâm đến. Một vùng tanh hôi, tiếng cười của mấy tên ác nhân kia vang khắp thôn trang. Lửa giận trong lòng hiệp sĩ áo trắng thiêu đốt. Kiếm khí không để lại dấu vết, đoạt mạng của mấy tên sát thủ kia, dùng máu tế kiếm. Mũi kiếm như có linh tính bắt đầu tản ánh sáng trắng, một khắc này dọa cho đám kẻ xấu phải lùi lại.

Nhưng ở trong mắt hiệp sĩ áo trắng chỉ toàn tơ máu. Ánh sáng màu đỏ toát ra nhìn như một yêu ma hàng lâm đại địa, đến mức không còn một ngọn cỏ nào. Lúc này đến bầu trời cũng bị tiếng khóc của cô bé kia làm cho chấn động, mưa to gió lớn tựa như đau xót thay tâm linh nhỏ bé của Diêu Túy.

Trời đất như đều bị chấn động, trong đám ác nhân kia có kẻ hét lên:

- Chạy mau, tên kia là kẻ điên.

Hiệp sĩ áo trắng giống như quỷ ma vậy, đứng chặn trước mặt đám người xấu. Mấy kẻ kia quỳ rạp trên mặt đất cầu xin. Thế nhưng hiệp sĩ áo trắng không hề buông tha cho một kẻ nào. Một kiếm lại một kiếm. Hàn khí

lạnh lẽo âm u trực bức đám ác nhân, chúng biết rõ hôm nay không thể nào trốn thoát được, chỉ có thể động kiếm cố gắng đến cùng.

Lúc này từ phía sau lại vang lên tiếng nói nhỏ nhẹ của một người đàn ông. Hắn ta chường vào lưng hiệp sĩ áo trắng, lại nói:

- Tiểu tử, làm hỏng chuyện tốt của ta, hiện tại nhìn xem ta giết chết người như thế nào.

Hiệp sĩ áo trắng phun ra một ngụm máu nói:

- Tiểu nhân hèn hạ, bỏ lại mạng!

Hai người võ nghệ tương xứng. Khí thế làm cho hạt mưa trên bầu trời bắn ra, kiếm khí làm cho những thứ xung quanh đều sụp đổ. Năm đám của ác nhân kia cứng như sắt. Cứ thế hai người đánh nhau.

Cô gái nhỏ ở cạnh cha mẹ, nhìn tình huống trong sân sợ đến ngây người. Thế nhưng lại mở miệng hét ra từng chữ.

Kẻ xấu kia tung người đá trúng phần bụng hiệp sĩ áo trắng. Hiệp sĩ áo trắng cũng không hề yếu thế, thừa dịp kẻ kia quay người chém một kiếm. Ác nhân kia biết mình không phải là đối thủ của hiệp sĩ áo trắng, bèn nói:

- Hôm nay ta tạm tha cho người, ngày sau chúng ta sẽ đánh tiếp.

Nói xong hắn ta biến mất. Hiệp sĩ áo trắng lê thân thể bị thương đến bên cạnh cô gái nhỏ:

- Tiểu cô nương, người trong thôn đều chết cả rồi, lát cùng ta rời đi.

Nói xong hắn ngất xỉu trong màn mưa.

Cô gái nhỏ mười tuổi đối diện với thảm kịch nhân gian. Kéo hiệp sĩ áo trắng đã ngã xuống đất kia về phòng, kiểm tra vô cùng lo lắng. Một cô gái

nhỏ trên đời này đã không còn người thân nào, vừa kéo vừa gào khóc. Cảm giác chân tay luống cuống ấy chỉ có thể thút thít nỉ non mà thôi.

Nghe thấy có tiếng người thút thít bên cạnh, hiệp sĩ áo trắng kia đưa tay xoa xoa mặt cô gái nhỏ:

- Đừng sợ! Sáng mai ta chôn cất cha mẹ ngươi và người trong thôn. Về sau ta dạy ngươi một ít võ công, bước chân vào giang hồ sẽ tốt hơn.

Cô gái nhỏ khốn khổ nhìn hiệp sĩ áo trắng, lại khóc òa lên.

Sau một ngày khi bái tế xong. Hiệp sĩ áo trắng lại nổi lên ý định dạy cô gái nhỏ võ nghệ, nhưng vẫn do dự nói:

- Ta dạy ngươi một ít khinh công và nội công tâm pháp nhé.

Cô bé nhỏ kia rất thông minh, chưa đến nửa năm đã có thành quả, dùng khinh công thoải mái tung tăng trong trấn.

Cô bé nói vừa ỷ lại vừa ái mộ hiệp sĩ áo trắng. Thế nhưng dù gì đi nữa vị kia vẫn chỉ vì tình không phỉa xa.

Một ngày kia hiệp sĩ áo trắng sửa sang lại quần áo, nói lời tạm biệt với cô bé. Cô bé không muốn níu kéo ống tay áo người kia, thế nhưng hiệp sĩ áo trắng chỉ vuốt vuốt mái tóc cô gái nhỏ. Cô gái nhỏ lại tiếp tục dựa vào.

Nhân lúc cô bé không chú ý. Hiệp sĩ áo trắng thoát một cái bay vào trong rừng cây. Cô bé chạy theo vừa khóc vừa gào thét. Thế nhưng lại mãi mãi không nghe tiếng trả lời, cuối cùng đành buông tha.

Về đến nhà, cô gái nhỏ nhặt lên hành trang, thừa dịp buổi tối rời khỏi thôn, chạy ra khỏi ngôi nhà ấm áp.

Ngày hôm sau, trong rừng cây ríu rít tiếng chim ca. Bốn người chậm rãi vươn người mở mắt.

Hắc Hồ Tử phát hiện vành mắt Diêu Túy vừa đỏ vừa thâm quầng, vội vàng hỏi:

- Diêu Túy muội muội, có tâm sự gì cứ nói với đại ca.

Diêu Túy tức nghẹn, nghiêm mặt nói:

- Người nhiều chuyện, muốn bảo người dán miệng lại đây.

Độ Không và Khuynh Thành lần lượt cười rộ lên, Hắc Hồ Tử ở bên cạnh lại lầm bầm gì đó.

Đại hội võ lâm sắp bắt đầu. Lúc này ngựa của Trí Quang rất vội vàng chạy không ngừng. Ở thành Diệp Cô, gió tanh mưa máu kéo đến, làm cho Diệp Đình Thiên vô cùng hưng phấn.

Trong hoàng cung, Hoàng Đế Nguyên Khánh đã phái người đến thành Diệp Cô, chức chờ bắt Thiên Kiếp...

THIÊN HIỆP TÌNH

Bình Đạm Nhất Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Tà Công

Làm việc tốt thường gian nan, bốn người đi vào một nơi sơn dã, phong cảnh xung quanh đầy sắc màu của mùa thu, đây là thời điểm mà mọi người chờ đợi để thu thành quả trong một năm vất vả vừa qua. Mây đen đêm qua đã được ánh mặt trời tẩy rửa, tia nắng ấm áp phủ lên cơ thể của bốn người, hàn khí ban đêm đã biến mất, y phục của từng người dưới ánh mặt trời phát ra bốn màu tím, xanh, trắng, vàng rực rỡ.

Tâm tình đêm qua của Diêu Túy được dòng ấm áp này chuyển hóa, trên mặt lại ôn hòa, thỉnh thoảng lôi kéo Khuynh Thành chạy vào giữa rừng cây hái những bó hoa dại. Không khí buổi sáng trong sơn dã xen lẫn mùi của bùn đất, làm tâm tình của mỗi người về lại trạng thái ban đầu.

Hắc Hồ Tử đẩy đẩy Độ Không đang ở bên cạnh: "Huynh đệ, người có điểm phúc quá đó."

Độ Không mỉm cười nói: "Nào có, người cũng vậy mà?"

"Ai yaaa...! Mỗi ngày nhìn người đẹp, tâm tình của ta không giống nhau." Hắc Hồ Tử vừa cười vừa nói.

Độ Không cười đều: "Có bao nhiêu phúc khí lại có bấy nhiêu lỗi lầm."

Hắc Hồ Tử gật đầu tỏ vẻ đồng ý, hai người nhìn nhau cười ha hả. Hai nữ tử chạy tới, những bông hoa được tết thành vòng đội ở trên đầu, bỗng nhiên Độ Không nghĩ đến các hoa tiên nữ trong truyền thuyết. Độ Không vốn háo sắc, hơn nữa mấy năm nay đều ăn chay không dính một chút đồ

mặn. Còn Hắc Hồ Tử thì từ đó cho tới bây giờ chưa từng thấy qua nữ tử đẹp như vậy, nhất thời hai người si ngốc ngắm nhìn.

Diêu Túy lôi kéo tay Độ Không: "Người nhìn xem ta có đẹp không?"

Khuynh Thành hơi đỏ mặt nói: "Độ Không, thế ta có đẹp không?"

Độ Không có chút bất đắc dĩ nói: "Đều đẹp!" Từ xưa đến nay, nếu hai cô gái tranh chấp, đều đã làm cho không biết bao nhiêu nam nhân phải đầu óc choáng váng.

Hắc Hồ Tử nói: "Không lẽ đây là thiên đường?" Hai nữ tử nhìn cũng không nhìn, thăm dò Độ Không: "Đại ca người không thèm để ý tới."

Hai nữ nhân đứng ở hai bên Độ Không không ngừng lái nhái, Độ Không cảm thấy có chút phiền phức liền đẩy Hắc Hồ Tử đến trước mặt, hai người lập tức rời đi, thảo luận trạm dừng chân tiếp theo.

Hắc Hồ Tử nhìn Độ Không rồi phàn nàn nói: "Huynh đệ vì sao ta lại không được diễm phúc như người a?"

Trong sơn dã hoang vu chỉ nghe thấy tiếng nói của bốn người, vừa đi vừa nói một đường thẳng về Khang thành.

Trải qua chuyện hai ngày trước, Diệp Đình Thiên liền phân phó gia đình luôn túc trực bên phu nhân.

Một nha hoàn bưng trà bước vào: "Lão gia, phu nhân mời ngài đến chỗ phu nhân dùng cơm."

Diệp Đình Thiên vừa vẽ tranh vừa trả lời: "Người lui xuống đi, đến trưa ta sẽ ghé qua."

Cửa phòng chậm rãi khép lại, cây bút vung lên một cái, trong lòng Diệp Đình Thiên thầm nghĩ toàn bộ thành trì này đều do một tay hắn nắm

giữ, hẳn muốn nghịch thiên cải biến vận mệnh, hẳn muốn làm chí tôn trong võ lâm, Thiên Kiếp là cái thá gì? Người mà Hoàng Đế đề cập trước mặt hẳn hẳn là một lão giả, trong triều đình còn có một người thần bí mỗi lần gặp đều mang theo khăn che, dựa vào màu tóc thì hẳn cũng tầm năm sáu mươi tuổi rồi, hẳn sẽ nhanh chóng luyện thành công Âm Dương điển tịch rồi sẽ chơi đùa với mọi người.

Diệp Đình Thiên nói to: "Hôm nay không có việc gì quan trọng thì chớ quấy rầy ta."

Ở bên ngoài, Diệp Quần cung kính đáp trả: "Lão gia không có chuyện gì phân phó ạ."

Diệp Đình Thiên: "Không có việc gì, người lui xuống đi." Diệp Đình Thiên nhìn Diệp Quần rời đi, mở ra một phòng nhỏ không có ánh sáng rồi đi vào.

Bên trong chỉ thấy có một ghế tràng kỷ, bên trên thờ một tay cầm côn sắt, diện mạo cực kỳ dữ tợn.

Diệp Đình Thiên thì thào: "Tu La đại nhân, xin ngài ban vô thượng lực lượng cho tiểu nhân."

Vừa nói xong hẳn đốt hương dập đầu lạy.

Nói đến sự tồn tại của Âm Dương điển tịch thì cuốn sách này xuất phát từ thần học Thượng Cổ tà ác nhất trong Địa ngục, của Ác Tu La trông giữ địa ngục U Minh, sau đó bị nữ La Sát kích động làm phản đại náo giới thiên địa. Diêm Vương biết được tội ác này, phái năm điện Diêm La tấn công hòng dẹp bỏ, sau đó bị Ác Tu La đánh bại, năm điện lần lượt bị thương, Diêm La Vương tức giận, phái đại quân quý binh đến trấn áp, thật không ngờ rằng Ác Tu La rất xảo trá, âm thầm giăng bẫy hòng bắt Diêm La Vương. Đức Phật tổ nơi phương Tây biết chuyện, truyền Địa Tạng Vương.

Địa Tạng Vương thở dài nói: "Ta không vào Địa Ngục, thì ai vào địa ngục, tội lỗi, tội lỗi."

Ba nghìn ác quỷ Minh Hà, vô số ác quỷ địa ngục U Minh được Ác Tu La thả ra, Địa Ngục ngập đầy máu tanh, kêu trời trách đất. Tức khắc Diêm La Vương chuốc khố: "Hôm nay bốn vương may mắn còn sống thì sẽ đánh toàn bộ các người rớt xuống mười tám tầng địa ngục."

Nữ La Sát cười nói: "Hôm nay ta cũng sẽ đánh Diêm Vương rớt xuống đó."

Diêm La Vương đang muốn hủy diệt, một trụ Phật quang trù lên bên người Diêm La Vương, đám ác quỷ không kịp trở tay hóa thành bụi phấn phiêu tán bốn phía.

Chỉ nhìn thấy một vị sư ngồi trong đóa hoa sen phát ra ánh sáng rực rỡ chậm rãi nói: "A Di Đà Phật."

Ác Tu La dử tợn cười nói: "Còn tưởng là ai, thì ra là Địa Tạng Vương Bồ Tát."

Địa Tạng Vương mở hai mắt ra nói: "Toàn bộ cùng ta trở về thế giới U Minh thôi."

Đám ác quỷ lo lắng nhìn Ác Tu La, Ác Tu La chỉ cười nói: "Thần cản ta giết thần, Phật ngăn ta giết Phật."

Đám ác quỷ hưng phấn hô hào, Địa Tạng Vương lại một lần nữa niệm Phật hiệu.

Kim quang trên người ngài không ngừng truyền ra bao trùm toàn bộ, Địa Ngục như xuất hiện một vầng thái dương chiếu rọi tất cả, trong lúc nhất thời ác quỷ bị cường quang đóng băng không thể động đậy, Địa Tạng Vương vung tay lên toàn bộ ác quỷ biến mất không dấu vết, thật ra thì Địa

Tạng Vương nhốt toàn bộ vào bên trong thế giới U Minh, chúng nó vẫn có thể tu luyện sớm ngày siêu sinh.

Ác Tu La nhìn đám ác quỷ dần dần tiêu tán, liền nóng giận hóa thành một tia sáng màu tím đen đánh tới, bị Địa Tạng Vương vươn tay chụp lấy, Ác Tu La như con kiến hôi nằm sấp cố gắng vùng vẫy.

Địa Tạng Vương đau khổ nói: "Ta vốn thề nguyện với Phật tổ, phát nguyện to lớn, quỷ oan nơi Địa Ngục không tiêu thất thì ta thề không thành Phật, không ngờ tới hôm nay ta lại xuống tâm bỏ lời thề, ta sẽ đưa người vào thế giới gió tuyết ảo cảnh." Nói xong Địa Tạng Vương niệm kinh Vãng Sinh, Ác Tu La biết hôm nay mình có chạy đằng trời cũng không thể trốn thoát, móc ra một cuốn sách xé thành hai nửa: "La Sát, một nửa ta đã đưa vào nhân gian, một nửa người hãy cầm lấy. Mau chạy đi."

Nữ La Sát vốn thông minh, lập tức bắt lấy rồi hóa thành một luồng ánh sáng tím trốn vào ma quái. Ác Tu La cùng đám khí đen bị hút vào trong ảo cảnh.

Địa Ngục thì cứ như vậy bị quấy đến long trời lở đất, vì thế cũng có ác quỷ xâm nhập vào nhân gian.

Về phần Diệp Đình Thiên làm sao lại chiếm được Âm Dương điển tịch cũng không ai biết được. Nhìn hãn bây giờ, toàn thân phát ra màu tím đen nồng đậm, một mình hãn ngồi ở đó còn đáng sợ hơn cả ác quỷ, trong phòng không khí âm u, xuyên thấu qua từng kẽ hở truyền ra bên ngoài.

Từ lúc Diệp Đình Thiên tu luyện tà công đến nay tính cách cũng thay đổi xảo quyệt, có khi nửa đêm còn uống máu súc vật, hàm răng như dã thú cũng lộ ra, tuyệt đối sắc bén.

Trong khoảng thời gian này, Diệp Quần nhìn sự thay đổi của Diệp Đình Thiên cũng đoán ra là hãn ta đang luyện tà công, mỗi lần đều lén nhìn trộm.

Lúc này Trí Quang mồ hôi đầm đìa, từ trên ngựa nhảy xuống, đến bờ sông uống từng ngụm nước trong mát: "Núi đẹp nước mát thật là phong cảnh tuyệt vời nha, chỉ cần có thêm người đẹp làm bạn nữa là hòa hảo luôn rồi."

Tính cách Trí Quang sau khi xuống núi có sự biến đổi, trong chùa hẳn nơm nớp lo sợ sư thúc, nên mới chưa giám phá giới.

Bây giờ Trí Quang rất là nôn nóng muốn phá bỏ sắc giới, nhưng trong túi quần chỉ còn vài đồng, hẳn đành phải buông tha ý nghĩ trong đầu. Tiếp tục cỡi ngựa đi thẳng đến hướng đoàn người bên tầu....

oOo

THIÊN HIỆP TÌNH

Bình Đạm Nhất Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Hoang Mang

Đoàn người Độ Không vất vả mấy hôm rốt cuộc cũng đã đến dưới chân Khang thành. Lịch sử Khang thành lâu đời, trải qua vô số chiến loạn, là biểu tượng của mưa máu và nước mắt. Quy mô Khang thành gần bằng Diệp Cô thành, là thành lớn thứ hai ở Tây Nam. Phía trong phần hoa không cần phải nói, nhân khẩu lớn gấp hai lần thành Nhạc Dương.

Nhiều năm rồi Độ Không chưa ghé qua tòa thành lớn nào, hiển nhiên bị cảnh tượng náo nhiệt tưng bừng này ảnh hưởng, tâm tình cũng trở nên kỳ diệu. Huống chi là Hắc Hồ Tử, hẳn hết nhìn trái lại nhìn sang phải. Diêu Túy kéo tay Khuynh Thành đi đến quán nhỏ một bên, ở trong gian hàng người bán rong đang giới thiệu về son phấn bột nước.

Thành lớn số lượng người đông làm cho cả bốn người đều bị cuốn hút, nhưng rồi trong lòng mỗi người lúc nào cũng tự nhắc nhở mình sâu sắc, nơi đây không tốt như họ vẫn nghĩ. Đến buổi trưa, khi cả bốn người đều cảm thấy có chút mệt mỏi, Diêu Túy nói:

- Thấy quán rượu ở phía trước không? Chúng ta đến đó đi.

Diêu Túy hiển nhiên là đã từng trải, phía trước là quán rượu nổi tiếng nhất trong Khang Thành. Chi phí bình thường cũng phải mấy trăm bạc trắng. Chỉ thấy quán tẩm biển quán rượu ghi to ba chữ "Thái Hợp lâu" nghe đâu là chữ lưu niệm của một người tên Khang Ba Gia.

Bốn người đứng trước quầy, Diêu Túy đập bàn hô: "Tiểu nhị đến chuẩn bị bốn gian phòng trọ và một bàn ăn."

Một tiểu nhị gốc ghếch đáp: "Khách quan, bản điểm chỉ còn một gian phòng trọ."

Bốn người có chút bất đắc dĩ, Diêu Túy phần nội hung hăng vỗ vỗ vào quây nói: "Ta đây có tiền, nhanh đi tìm cho ta."

Tiểu nhị nhìn cách ăn mặc của bốn người không tầm thường, hẳn là thiếu gia tiểu thư quyền quý của nhà quan lại nào đó, mỉm cười nói: "Khách quan, ta giúp các vị tìm xem, nếu thật sự không tìm được kính mong mấy vị khách quan thông cảm."

Diêu Túy thấy tiểu nhị từ chối, nhất thời giọng điệu càng lớn hơn: "Nhanh đi tìm cho bốn tiểu thư, còn chậm chạp ta đập nát cái tiệm này của người."

Tiểu nhị lo lắng tra tìm sổ ghi chép, Diêu Túy nhin không được mà nói: "Chúng ta ngồi xuống ăn cơm trước."

Hắc Hồ Tử nhếch miệng nói: "Nhìn quán rượu này không giống với những quán rượu khác, đến ghế ngồi ăn cơm cũng được làm từ gỗ quý."

Độ Không, Khuynh Thanh đều hiểu ý cười cười, Diêu Túy phết trán suy nghĩ nói: "Nông dân ra đời như vậy đấy."

Hắc Hồ Tử tức giận nói: "Không có nông dân, người có thể ăn được ăn ngon ở một quán rượu cao cấp này sao."

Diêu Túy lại nói: "Ta nhõ vào."

Hai người cứ như vậy tranh cãi lẫn nhau thu hút vô số ánh mắt mọi người xung quanh. Da mặt Khuynh Thành mông, nang đỏ mắt cúi đầu, Độ Không thấy vậy càng vui vẻ hơn.

Sau khi ăn xong thức ăn, tiểu nhị ôm số ghi chép bước đến nói: "Khách quan thức ăn vừa miệng không? Mọi người may mắn còn thừa một gian phòng."

Tiểu nhị dò hỏi, Diêu Túy đang muốn chất vấn thì lại bị Độ Không kéo một cái, sắc mặt Diêu Túy bỗng ửng hồng.

Độ Không mỉm cười nói: "Một gian là tốt rồi, nhanh dẫn bọn ta lên."

Khách điểm này chia làm ba loại gian phòng, Giáp, Dĩ, Bính. Tiểu nhị giới thiệu, gian phòng loại giáp có bốn gian, trước mắt mọi người không cần chen lấn.

Sau khi rẽ qua mấy hành lang, mọi người đã đến trước một gian phòng loại Giáp. Tiểu nhị đang suy tư, Diêu Túy biết ý móc từ trong ngực ra một thỏi bạc trắng ném cho tiểu nhị.

Tên kia cười hì hì nói: "Khách quan có gì phân phó liền gọi ta, ta rời đi trước."

Hắc Hồ Tử vội vàng đẩy cửa nói: "Oa! Đây so với đại sảnh nhà ta còn tốt hơn mười lần."

Bên trong phòng loại Giáp này được bày biện đủ thứ. Đồ dùng trong phòng đều theo phong cách trang nhã, cổ xưa. Cái bô đặt ở nơi xó xỉnh cũng được làm từ gỗ lim.

Hắc Hồ Tử tìm tòi nghiên cứu, cứ như một đứa trẻ nhỏ tinh nghịch nhảy khắp mọi nơi, rất bận rộn

Diêu Túy chia chỗ ở, Độ Không, Khuynh Thành vừa gật đầu vừa đẩy cửa bước vào. Chỉ còn Hắc Hồ Tử là sờ tới sờ lui không ngừng.

Sau khi bốn người chỉnh đốn và sắp xếp xong, trong gian phòng chỉ còn lại tiếng hít thở và ngáy...

...

Trí Quang cười ngửa bôn ba cực kỳ vui vẻ nói: "Rốt cuộc cũng đến được Khang Thành, ta phải ăn thật ngon một bữa."

Vài ngày trước xuống núi, ở thị trấn bên kia Trí Quang đã tiêu xài hơn phân nửa tiền tích góp nhiều năm qua, Khiên Trứ Mục nhìn tới nhìn lui Trí Quang có chút bi thương. Nghĩ đến mấy người trước, chắc hẳn hôm nay có thể ở lại tốt hơn một chút rồi.

Trí Quang nhìn Thái Hợp Lôu thở dài nói: "Ài! Nếu có nhiều tiền hơn một chút thì tốt rồi."

Lúc này, mấy người Độ Không đều ở trong phòng ngủ say. Vừa vặn Trí Quang cũng đi ngang qua khách điểm Độ Không ở lại. Phía trước cách đó không xa là một khách điểm nho nhỏ. Trí Quang buồn rầu thầm nghĩ, tiếp theo là đến Diệp Cô Thành ở đó hẳn có thể ở nơi tốt hơn một chút.

Trí Quang vỗ gáy, thiếu chút nữa đã quên mất chuyện uống rượu quan trọng sư huynh nhắc nhở. Nhất thời Trí Quang có chút mờ mịt.

...

Ở Diệp Cô Thành, Diệp Quần đang lục tìm ngân phiếu. Hai ngày này, Diệp Quần không ngừng cảm giác được tà khí từ bên ngoài, cây cỏ chung quanh cũng dần dần héo rũ. Diệp Quần cảm giác đây là do tà công Diệp Đình Thiên tu luyện, nhiều đêm dò xét cũng không tìm được lý do.

Người lạ mặt xuất hiện ở Diệp Cô Thành tăng nhiều. Diệp Quần nhìn thấy chen lẫn trong đám người có các cao thủ trong võ lâm. Nhất thời hẳn ta kinh ngạc, đây không phải là binh sư "Ấn Thiên" sao?

Diệp Quần lại nhìn chung quanh, Tế Sư "Phiên Bà", Trí Giả "Thụy Long", còn có cả tính toán sư "Cảnh Thanh", tất cả đều đã đến. Nhất thời Diệp Quần không nghĩ đến bốn đại gia tộc vậy mà lại tham gia đại hội võ lâm.

Gia tộc Ấn Thiên là một trong tứ đại gia tộc binh tướng, tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp, dụng binh như thần. Tương truyền từ Thượng Cổ Hoàng Đế đến nay, vô cùng hiếu chiến, văn võ song toàn, ba phần tư binh sĩ trong thiên hạ đều nằm trong tay gia tộc kia.

Gia tộc Phiên Bà là một trong tứ đại gia tộc tế ti, tinh thông vu thuật cầu mưa, cầu phúc, thay đổi khí trời, tất cả hiện tượng tự nhiên đều chịu ảnh hưởng. Tương truyền là con đường thừa hưởng đã năm đời.

Trong bốn đại gia tộc thì gia tộc của Thụy Long là đặc biệt nhất, trí giả có trí tuệ siêu quần, chế tạo binh khí, dụng cụ công thành là nơi yên ổn nhất trong thiên hạ. Tương Truyền là một vị thợ thiên đình mê luyện nhân gian, thế nên đã truyền dạy cho một gia đình trí giả một pháp bảo giúp quân đội thắng lợi. (Truyện được dịch bởi bachngocsach.com)

Cảnh Thanh là một trong tứ đại gia tộc tinh thông Nghịch Thiên Cải Mạnh, tính toán siêu quần, biết trước năm trăm năm tương lai, chuyện cũ hai nghìn năm trong quá khứ. Được Hoàng Đế ưu ái vô cùng. Tương truyền trong quyển sách "Hoàng Cực Kinh Tế" không thiếu cái lạ, có thể so sánh với sách của Phán Quan địa ngục. Quyển sách Hoàng Cực Kinh Thế được mọi người gọi là sách trời.

Diệp Quần nhìn tình huống trước mắt vội xoa xoa mắt, vẫn không thể nào tin được. Chỉ trong chốc lát bốn người đối diện với nhau, không ai chào hỏi ai cứ vui đùa phần mình.

Nói đến ti tế tộc, toán sư tộc từ xưa đến nay đều là phái nữ lo việc nhà. Bởi vì thiên mệnh kia không thể siêu sinh, sau khi chết đi vĩnh viễn trầm

luân trong thống khổ địa ngục. Đàn ông trong hai nhà không quá bốn mươi đều sẽ chết, thế nên mặt khác cả hai nhà đều bị người ngoài chế nhạo.

Tính cách của Ấn Thiên khá lạnh lùng, ước chừng ba mươi tuổi nhưng gương mặt đã có chút già nua. Bởi vì tản ra sát khí quá nặng nên không ai dám đến gần người hẳn.

Ánh mắt Thụy Long cười cười tà mị, giảo hoạt. Hai mươi tuổi hẳn đã là đại quan nhất phẩm, bởi vì tướng mạo tuấn tú nên được rất nhiều cô gái ái mộ.

Phiên Bà hơn ba mươi tuổi, gương mặt xinh đẹp, nói chuyện hài hước. Đàn ông ven đường đều chao đảo, nàng cũng không tức giận, chỉ là tà mị liếc mắt với người qua đường.

Cảnh Thanh đang mở chòi giúp người ta tính toán vận mệnh, người qua được biết người kia là thầy bói. Nàng ước chừng hai mươi lăm tuổi, gương mặt ngây thơ, ánh mắt trong suốt làm cho người nhìn đều rung động.

Ánh mắt Phiên Bà như cái muôi, tiến lên đưa tay cho người ta xem số vận. Cảnh Thanh tà mị cười cười nói: "Chẳng lẽ người không biết xem số cũng phải xếp hàng?"

Phiên Bà bị Cảnh Thanh trêu chọc, hàm hừ bỏ đi, phất tay một cái trên trời bỗng đổ cơn mưa nhỏ. Người qua đường nháo nhác né tránh, trong lúc nhất thời trên đường chỉ còn bốn người nhìn lẫn nhau.

Diệp Quần chạy lên phía trước nói: "Bốn vị chắc hẳn là tứ đại gia tộc, ta là..."

Bốn người bị Diệp Quần náo như vậy, đều tỉnh táo lại, Diệp Quần lại nói tiếp: "Lão gia nhà ta đan chờ bốn vị, mời theo ta."

Cảnh Thanh ở trong bốn người cười nói: "Vị đại ca kia có muốn xem số mệnh không?"

Diệp Quần quay đầu mỉm cười nói: "Không cần, số ta kham khổ, tính cũng như không."

Đi đến Thiên Khí Đại Tình rồi lúc này Diệp Quần mới yên tâm, giới thiệu bafit rí.

Lúc này Diệp Đình Thiên đã ngồi ngay ngắn, không khí xung quanh hắc ám. Một ngày ở trong thư phòng, sát khí lộ rõ.

__o0o__

THIÊN HIỆP TÌNH

Bình Đạm Nhất Thiên

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Men Say

Tự cho là phong lưu, gia tộc này không gì không làm được. Nhưng hôm nay gặp được Cảnh Thanh, bị cái khí chất kia hấp dẫn, trong lòng âm thầm hạ quyết định nếu không phải Cảnh Thanh thì sẽ không cưới.

Một giây trôi qua, lão giả ở bên trong bước ra nói: "Bốn vị, lão hủ bất tài, trong nhà có chút việc nên chậm trễ."

Bốn người ngồi dậy, cùng cung kính nói: "Diệp tướng quân khách khí rồi."

Ẩn Thiên trước tiên khách sáo nói: "Lần đầu Diệp tướng quân đến bảo địa, quả thật là tình thế bất đắc dĩ mới phải quấy rầy lão nhân gia người."

Diệp Đình Thiên bấm đốt ngón tay cười nói: "Bốn vị đại hiệp có chuyện gì tìm đến lão phu?"

Ẩn Thiên lại chấp tay nói: "Diệp tướng quân, lần này triều đình phái bốn người bọn ta đến truy tìm Thiên Kiếp."

Diệp Đình Thiên trong lòng bất giác dâng lên tức giận: "Thiên Kiếp thân bí, lão phu ta chưa bao giờ nhìn thấy bộ mặt thật của hắn."

Bốn người cau mày suy tư. Lúc này trong lòng Diệp Đình Thiên thầm nghĩ tại sao lại là Thiên Kiếp, chẳng lẽ trong thiên hạ không có nổi một người nâng được toàn bộ võ lâm sao? Đợi lão phu luyện thành Âm Dương Diễn Tịch, việc đầu tiên làm là giết chết Thiên Kiếp!

Diệp Đình Tâm khôi phục lại tinh thần, hàm súc nói: "Bốn vị đại hiệp đường xa đến, để lão phu chiêu đãi mấy vị thật tốt."

Bốn người lần nữa cung kính nói: "Tạ ơn Diệp tướng quân ưu ái."

Bên ngoài Diệp Đình Thiên tươi cười nhưng trong lòng thì không. Cả bốn người sớm đã nhìn ra, chỉ là Ấn Thiên thấy rất rõ ràng, nhất thời không nhớ rõ đó là cái gì, có lẽ đi vào một nơi khá lạ lẫm nên thân thể có chút không thích ứng.

Sau ngày Ấn Thiên ra khỏi biển, hiện tại đã không dễ dàng bị tìm ra lỗ thủng. Diệp Quần bưng nước trà lên, ánh mắt lập lòe giống như thân thể bị hút ra vậy. Vừa rồi sau khi Diệp Đình Thiên bước ra từ gian phòng, Diệp Quần luôn đi theo phía sau bị tà khí xâm lấn vào cơ thể, nhất thời cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Diệp Quần đến giữa cửa ra vào, vẻ mặt ngưng trọng, bên trong không ngừng lộ ra tà khí, mùi máu tanh nồng sát khí mãnh liệt.

Diệp Quần gõ cửa:

- Lão gia, bên ngoài có người cầu kiến.

Chỉ thấy trong phòng yên tĩnh, động tác của Diệp Quần còn chưa dứt.

Một hồi kéo dài từ trong phòng vang lên một giọng nói thô ráp:

- Bên ngoài là ai tiến đến!

Diệp Quần cẩn thận từng li từng tí nặng nề đẩy cửa bước vào. Diệp Đình Thiên cười nói: "Hóa ra là Diệp Quần."

Diệp Quần nhìn nét dữ tợn trên gương mặt Diệp Đình Thiên, trong lòng thoáng chút buồn nôn nói:

- Lão gia, tứ đại gia tộc cầu kiến.

Diệp Đình Thiên suy tư, do dự: "Người xuống trước đi, ta sửa sang lại quần áo lập tức đến."

Trong đại sảnh, bốn người không ngừng khiêu khích đối phương. Cảnh Thanh gương mặt thanh tú khả ái, Thụy Long ngồi ngay ngắn quan sát lưỡng vòng, đánh giá mọi thứ về Cảnh Thanh. Nhất thời trong phòng, trong một không gian rộng lớn, cả bốn người nhàn nhã tra xét nhau.

Thụy Long trơ tráo cười: "Cảnh Thanh muội, người nhìn ta làm gì?"

Trong lòng Cảnh Thanh phát điên: "Ta nhìn người, cũng không tự soi gương đi."

Thụy Long lại khách sáo nói:

- Ta lớn lên đẹp mắt, tự nhiên là người thưởng thức ta rồi.

Cảnh Thanh cười to: "Người không nói chuyện với ta, ta có thể nhìn người sao?"

Thụy Long nhìn Cảnh Thanh ngồi ở phía đối diện, mơ màng một chút... Cảnh Thanh vô cùng chán ghét quay đầu sang một bên.

Phiên Bà nhìn hai người cãi nhau chỉ mỉm cười: "Muội không cần để ý tên sắc quỷ kia."

Thụy Long điên tiết đập bàn giậm chân:

- Ta nhìn Cảnh Thanh muội thì đâu liên quan gì đến người. Chính là người muốn ta nhìn ta cũng không thèm nhìn.

Trong phòng lập tức ngập tràn đầy mùi thuốc súng, hết sức căng thẳng. Hai người cuộn chặt năm đấm kêu "răng rắc", Ấn Thiên bất đắc dĩ

nói:

- Ổn ào xong chưa, đây là nhà người ta nên chú ý hình tượng.

Thụy Long trong chốc lát cười ha hả nói: "Nể mặt mũi của Cảnh Thanh muội, hôm nay ta không so đo với bà nương này."

Cảnh Thanh mở miệng chửi một câu: "Phì! Người cũng không xứng dùng bốn tiểu thư làm bậc thang!"

Phiên Bà cười to, Ấn Thiên bất đắc dĩ, chỉ có Thụy Long mê luyện. Ánh mắt ngẩn ngơ, trong lòng nghĩ Cảnh Thanh muội cười lên giống như mật đào vậy, rất ngọt ngào, cắn một miếng chất lỏng ngọt lịm tràn đầy, làm cho Thụy Long nhất thời khuynh đảo, lại mờ mịt.

Tinh thần Thụy Long phấn khởi, làm cho cả ba người còn lại đều cảm thấy buồn nôn. Thụy Long, cái người này...

Diệp Quần thống khổ nói:

- Bốn vị đại hiệp mời dùng trà trước.

Diệp Quân đang muốn quay người quỳ xuống một cái, mắt thấy sắp phải ngã xuống đất lại được Thụy Long đỡ lấy nói: "Không sao chứ huynh đệ."

Diệp Quần vô cùng cảm kích: "Cảm ơn Thụy đại hiệp quan tâm, chỉ là ta có chút mệt mỏi nghỉ ngơi một chút liền không sao."

Diệp Đình Thiên thấy rõ ràng, nghĩ thầm rõ ràng là người thợ mộc Vũ Tu Cập đúng rồi, xem ra là lão đã xem thường bọn tiểu bối này rồi.

Diệp Đình Thiên phát tay ý bảo Diệp Quần lui xuống nghỉ ngơi đi. Sau đó Diệp Quần được nha hoàn đỡ xuống.

Thụy Long lúc Diệp Quần dùng tay ra hiệu, nhất thời kinh ngạc phát hiện thân thể hẳn đã bị một loại động khí không rõ tên gây tổn thương, nên không dám hỏi tiếp.

Phiên Bà chú ý đến biểu cảm của từng người trong gian phòng, phát hiện thấy Thụy Long hơi lo lắng, lại nhìn những người khác một chút. Diệp Đình Thiên đã thay đổi sắc mặt xảo trá, Phiên Bà đảo mắt, mỉm cười nói:

- Hôm nay quấy rầy Diệp tướng quân rồi, tiểu nữ Thanh Tu cáo lui.

Nói xong muốn đứng dậy rời đi, Diệp Đình Thiên muốn giữ lại nhưng Phiên Bà cự tuyệt. Cả ba người thấy Phiên Bà cố ý rời đi, cũng nhìn Diệp Đình Thiên thờ dài một cái rồi bước ra ngoài.

Sau khi rời khỏi đây, cả bốn người hít lấy không khí mới mẻ bên ngoài, tâm tình u ám bỗng trở nên sáng lạng. Thụy Long tiến lên vỗ bả vai Cảnh Thanh: "Muội muội, ca ca dẫn muội đi dạo nội thành."

Cảnh Thanh bước lên trước một bước:

- Ta nhìn thấy người lại tức giận, rút xa ra một chút.

Ấn Thiên và Phiên Bà đều cảm thấy bất đắc dĩ...

Đám người đi rồi, Diệp Đình Thiên điên tiết vỗ bàn nói: "Tiểu bối vô sỉ dám xem địa vị ngang hàng với ta. Còn muốn ta tìm Thiên Kiếp, Thiên Kiếp là cái gì chứ. Đợi lão phu ta luyện thành thì việc đầu tiên làm chính là giết chết Thiên Kiếp kia. "

Nói xong thì hừ lạnh một tiếng bước vào trong.

Trong phòng, Độ Không than thở một tiếng, từ trong mơ màng lại sờ soạn xung quanh giường. Đây là gì? Độ Không suy nghĩ, cảm giác mềm mại, cơ thể sao mềm mại như thế! Chẳng lẽ... Độ Không tuôn mồ hôi lạnh.

Độ Không kéo kéo da mặt mình, không thể tin được, chẳng lẽ là hắn đang nằm mơ sao? Trong nội tâm không thể vui vẻ được, lại thăm dò một lần nữa. Một giọng nói nhỏ nhẹ kêu rên, Độ Không thoải mái xoa nắn lấy. Trong phòng tối om âm thanh không ngừng vang lên. (Đạch, -.-)

Ánh nến trong phòng sáng lên, Khuynh Thành xoa trán tìm đường bước ra bên ngoài, nhìn chung quanh một chút, lại phát hiện ba người đang chen lấn trên một cái giường. Khuynh Thành phần nội hung hăng xông tới:

- Này!!!! Hai người cái người đang làm gì đó.

Hắc Hồ Tử ngủ giống như heo chết, chỉ hừ hừ một tiếng. Một gương mặt nũng nịu nhìn Độ Không, Độ Không mê luyến, nhất thời quên mất trên tay đang cầm nắm thứ gì, làn da thật trắng nõn mềm mịn, hần mỉm cười. Đây chẳng lẽ là tiên sao? Không! So với thần tiên còn đẹo hơn gấp bội.

Khuynh Thành giống như ác mộng vậy, tát Độ Không một cái. Độ Không kêu lên đau đớn.

Khuynh Thành kéo Diêu Túy tức giận nói: "Hôm nay ta không ngủ, nhìn người ngủ."

Diêu Túy bị Khuynh Thành kéo ra lại tà mị nhìn Độ Không. Sau một hồi triền miên, Độ Không đá lên mộng Hắc Hồ Tử, kéo hết chăn màn đến trong ngực mình nói khẽ: "Cho người ngày mai tiêu chảy!"

Cứ như vậy đêm càng khuya, men say của Độ Không đã lui, chỉ là luôn khẽ cười xấu xa.

__o0o__

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Trọng Sinh

Chương 2: Hồ Tử

Chương 3: Chuyện Cũ

Chương 4: Thành Diệp Cô

Chương 5: Gặp Nhau

Chương 6: Chạy Trốn

Chương 7: Bóng Lưng

Chương 8: Tà Công

Chương 9: Hoang Mang

Chương 10: Men Say